

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 21 września 2023 r.*

Spis treści

I.	Ramy prawne	5
	A. Prawo WTO	5
	B. Prawo Unii	6
II.	Okoliczności powstania sporu	10
III.	Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok	10
IV.	Żądania stron	12
V.	W przedmiocie odwołania	13
	A. W przedmiocie dopuszczalności skargi do Sądu	13
	1. W przedmiocie legitymacji procesowej CCCME do występowania we własnym imieniu	14
	a) Argumentacja stron	14
	b) Ocena Trybunału	15
	2. W przedmiocie uprawnienia CCCME do reprezentowania swych członków przed sądem	19
	a) Argumentacja stron	19
	b) Ocena Trybunału	20
	3. W przedmiocie prawidłowości pełnomocnictw udzielonych przez dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie ich adwokatom	21
	a) Argumentacja stron	21
	b) Ocena Trybunału	21

* Język postępowania: angielski.

4. Wnioski w przedmiocie dopuszczalność skargi do Sądu	23
B. Co do istoty	23
1. W przedmiocie zarzutu pierwszego	23
a) Argumentacja stron	23
b) Ocena Trybunału	25
1) Rozważania wstępne	25
2) W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego	26
3) W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego	28
2. W przedmiocie zarzutu drugiego	31
a) Argumentacja stron	31
b) Ocena Trybunału	31
3. W przedmiocie zarzutu trzeciego	32
a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego	33
1) Argumentacja stron	33
2) Ocena Trybunału	33
b) W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego	35
1) Argumentacja stron	35
2) Ocena Trybunału	36
4. W przedmiocie zarzutu czwartego	38
a) Argumentacja stron	38
b) Ocena Trybunału	38
5. W przedmiocie zarzutu piątego	41
a) Rozważania wstępne	41
b) W przedmiocie części pierwszej zarzutu piątego	41
1) Argumentacja stron	41
2) Ocena Trybunału	42
W przedmiocie kosztów	46

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/140 – Przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Indii – Ostateczne cło antydumpingowe – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Legitymacja procesowa czynna – Reprezentatywne stowarzyszenie eksporterów – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 3 ust. 2, 3, 6 i 7 – Szkoda – Obliczanie wielkości przywozu – Zebrane dowody – Obiektywna ocena – Ekstrapolacja – Obliczanie kosztów produkcji przemysłu Unii Europejskiej – Ceny fakturowane wewnątrz grupy – Związek przyczynowy – Analiza szkody w odniesieniu do danego segmentu – Brak – Artykuł 6 ust. 7 – Artykuł 20 ust. 2 i 4 – Uprawnienia procesowe

W sprawie C-478/21 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r.,

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, z siedzibą w Pekinie (Chiny),

Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, z siedzibą w Cangzhou City (Chiny),

Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, z siedzibą w Botou City (Chiny),

Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, z siedzibą w Sanshengyuan Town (Chiny),

Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, z siedzibą w Xiaozhai Town (Chiny),

Heping Cast Co. Ltd Yi County, z siedzibą w Liang Village (Chiny),

Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, z siedzibą w Xiaozhai Town,

Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, z siedzibą w Shenshan (Chiny),

Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory, z siedzibą w Wangwu Town (Chiny),

Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd, z siedzibą w Beiluo Town (Chiny),

które reprezentowali R. Antonini, avvocato, oraz B. Maniatis i E. Monard, adwokaci,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo T. Maxian Rusche i P. Němečková, a następnie K. Blanck, P. Němečková i T. Maxian Rusche, oraz ostatecznie T. Maxian Rusche i P. Němečková, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

EJ Picardie, z siedzibą w Saint-Crépin Ibouvillers (Francja),

Fondatel Lecomte, z siedzibą w Andenne (Belgia),

Fonderies Dechaumont, z siedzibą w Muret (Francja),

Fundiciones de Ódena SA, z siedzibą w Ódena (Hiszpania),

Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, z siedzibą w Rahden (Niemcy),

Saint-Gobain Construction Products UK Ltd, z siedzibą w East Leake (Zjednoczone Królestwo),

Saint-Gobain PAM Canalisation, poprzednio Saint-Gobain PAM, z siedzibą w Pont-à-Mousson (Francja),

Ulefos Oy, z siedzibą w Vantaa (Finlandia),

które reprezentowali początkowo M. Hommé i B. O'Connor, adwokaci, a następnie M. Hommé i B. O'Connor, adwokaci, oraz U. O'Dwyer, solicitor,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Prechal (sprawozdawczyni), prezes izby, M.L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl i J. Passer, sędziowie,

rzecznik generalny: L. Medina,

sekretarz: M. Longar, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 października 2022 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 lutego 2023 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (chińska izba gospodarcza ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych, zwana dalej „CCCME”) oraz Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory i Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd (zwane dalej „dziewięcioma pozostałymi wnoszącymi odwołanie”) wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja (T-254/18, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2021:278), w którym Sąd oddalił skargę wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/140 z dnia 29 stycznia 2018 r.

nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Indii (Dz.U. 2018, L 25, s. 6; zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”), w zakresie, w jakim to rozporządzenie wykonawcze ich dotyczyło.

I. Ramy prawne

A. Prawo WTO

2 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia zawarte w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 1031 zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”).

3 Artykuł 3.1 porozumienia antydumpingowego przewiduje:

„Ustalenie szkody dla celów artykułu VI [układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r.] będzie dokonane na podstawie dowodów potwierdzających i z zastosowaniem obiektywnej analizy zarówno a) wielkości przywozu na warunkach dumpingowych i jego wpływu na ceny na rynku wewnętrznym podobnych produktów, jak i b) wynikającego w konsekwencji wpływu tego przywozu na sytuację producentów krajowych takich produktów”.

4 Artykuł 6.11 tego porozumienia stanowi:

„Dla celów niniejszego Porozumienia pojęcie »zainteresowane strony« będzie obejmować:

- i) eksportera lub zagranicznego producenta lub importera produktu objętego dochodzeniem bądź związek handlowców lub przedsiębiorców, którego większość członków jest producentami, eksporterami lub importerami danego produktu;
- ii) rząd Członka wywożącego; oraz
- iii) producenta podobnego produktu u Członka przywożącego bądź związek handlowców lub przedsiębiorców, którego większość członków wytwarza podobny produkt na terytorium Członka przywożącego.

Lista powyższa nie ogranicza Członkom możliwości dopuszczenia innych niż wyżej wymienione stron krajowych, jak i zagranicznych, do włączenia na listę zainteresowanych stron”.

B. Prawo Unii

- 5 Motyw 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21; zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) ma następujące brzmienie:

„Konieczne jest określenie sposobu zawiadamiania zainteresowanych stron o informacjach wymaganych przez władze. Zainteresowane strony powinny mieć możliwość udostępnienia wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwość obrony własnych interesów. Należy jasno określić zasady i procedury postępowania, w szczególności umożliwić zainteresowanym stronom dokonanie zgłoszenia do postępowania, zaprezentowanie własnych opinii i przekazanie informacji w określonych terminach, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Właściwe jest określenie warunków, na jakich zainteresowana strona będzie miała dostęp do informacji udostępnionych przez inne strony i możliwość ich skomentowania. Państwa członkowskie i Komisja [Europejska] powinny współpracować w zakresie zbierania informacji”.

- 6 Zgodnie z art. 1 ust. 4 tego rozporządzenia:

„Do celów niniejszego rozporządzenia »produkt podobny« oznacza produkt, który jest identyczny, czyli taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem, lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem”.

- 7 Artykuł 3 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenie szkody”, stanowi:

„1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin »szkoda« oznacza, o ile nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu Unii [Europejskiej], zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu Unii lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny:

a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii; oraz

b) wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów unijnych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen unijnych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[...]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości; rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu; faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji i wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny unijne; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen ustalone na podstawie ust. 3 wywierają wpływ na przemysł Unii zgodnie z ust. 5 oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu Unii również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in.: wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych; zmniejszenie popytu; zmiana struktury konsumpcji; restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami unijnymi; postęp technologiczny; wyniki wywozu i wydajność przemysłu Unii.

[...].

8 Artykuł 5 ust. 10 i 11 tego rozporządzenia stanowi:

„10. Poprzez zawiadomienie o rozpoczęciu postępowania ogłasza się wszczęcie dochodzenia; ponadto zawiadomienie wskazuje produkt i kraje objęte postępowaniem, zawiera streszczenie uzyskanych informacji, powiadamia o możliwości przekazywania Komisji wszelkich informacji mogących mieć znaczenie.

Zawiadomienie określa terminy, w których zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione w toku dochodzenia. Zawiadomienie określa także terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie posiedzenia wyjaśniającego przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.

11. Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć, oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawicieli kraju wywozu i wnioskodawców postępowania oraz, należycie zabezpieczając informacje poufne, przekazuje pełny tekst pisemnego wniosku, otrzymanego na podstawie ust. 1, znanym jej eksporterom i władzom kraju wywozu, jak również na żądanie udostępnia go innym zainteresowanym stronom. Jeżeli liczba eksporterów jest szczególnie duża, pełny tekst pisemnego wniosku może być przekazany jedynie władzom kraju wywozu lub odpowiedniemu stowarzyszeniu handlowemu”.

9 Artykuł 6 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Dochodzenie”, stanowi:

„1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozpoczyna dochodzenie na szczeblu Unii. Zakres tego dochodzenia obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie.

[...]

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie są zobowiązane podjąć wszelkie kroki niezbędne do spełnienia tego żądania.

Państwa członkowskie przesyłają Komisji wymagane informacje wraz z wynikami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i postępowań.

W przypadku gdy informacje te stanowią przedmiot ogólnego zainteresowania lub gdy państwo członkowskie wnioskowało o ich przekazanie, Komisja przekazuje je innym państwom członkowskim, pod warunkiem że informacje te nie są poufne; w takim przypadku przekazuje się ich jawne streszczenie.

4. Komisja może wystąpić z żądaniem dokonania przez państwa członkowskie niezbędnych kontroli i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców i producentów unijnych oraz przeprowadzenia postępowań w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa wyrażą na to zgodę, a rząd danego kraju został oficjalnie powiadomiony i nie zgłasza sprzeciwu.

Państwa członkowskie podejmują wszelkie kroki konieczne do spełnienia tych żądań Komisji.

Na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego urzędnicy Komisji mogą towarzyszyć urzędnikom państw członkowskich w wykonywaniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które się zgłosiły zgodnie z art. 5 ust. 10, zostaną wysłuchane, o ile wystąpią z wnioskiem o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wskazując, dlaczego są zainteresowane wynikiem postępowania i że istnieją szczególne powody, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.

[...]

7. Wnioskodawcy postępowania, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10 oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Unii lub państw członkowskich.

Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.

[...]

9. Postępowanie wszczęte na podstawie art. 5 ust. 9 zostaje zakończone w ciągu jednego roku, jeśli jest to możliwe. W każdym przypadku postępowanie zostaje zakończone w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanymi na podstawie art. 8 dotyczącymi zobowiązań lub ustaleniami na podstawie art. 9 dla podjęcia ostatecznych działań”.

10 Zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia, zatytułowanym „Kontrola wyrwykowa”:

„1. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o kontroli wyrwykowej, chociaż preferowany jest wybór próbki po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te dokonają zgłoszenia i udostępnią informacje w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia, w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnej próbki.

[...]”.

11 Artykuł 20 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenia postępowania”, stanowi:

„1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia lub postępowania bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

3. Wnioski o przekazanie ustaleń ostatecznych, o których mowa w ust. 2, sporządza się w formie pisemnej i doręcza Komisji, w przypadku nałożenia cła tymczasowego, nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu tego cła. Jeżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o przekazanie ustaleń ostatecznych w terminie określonym przez Komisję.

[...]”.

12 Artykuł 21 ust. 2 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą organy będą mogły uwzględnić wszystkie uwagi i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy nakładanie środków leży w interesie Unii, wnioskodawcy, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywne organizacje użytkowników i konsumentów mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia antydumpingowego zgłosić się do postępowania i dostarczać Komisji informacje.

Informacje te lub ich streszczenia udostępnia się innym stronom określonym w niniejszym artykule i one są uprawnione do udzielenia na nie odpowiedzi”.

II. Okoliczności powstania sporu

- 13 Okoliczności powstania sporu, które zostały przedstawione przez Sąd w pkt 1–9 zaskarżonego wyroku, można streścić dla celów niniejszego postępowania w następujący sposób.
- 14 W dniu 31 października 2016 r. siedmiu unijnych producentów artykułów z żeliwa złożyło wnioski do Komisji w celu wszczęcia przez nią postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych takich artykułów pochodzących z Chin i Indii. Wniosek ten został poparty przez dwóch innych unijnych producentów artykułów z żeliwa (tych dziewięciu producentów będzie zwanych dalej „wnioskodawcami”).
- 15 W dniu 10 grudnia 2016 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Indii (Dz.U. 2016, C 461, s. 22). Produktem objętym tym postępowaniem były pokrywy włazów. Został on zdefiniowany w pkt 2 tego zawiadomienia jako niektóre artykuły z żeliwa płatkowego, zwanego również „żeliwem szarym”, lub żeliwa sferoidalnego, zwanego także „żeliwem ciągliwym”, oraz ich części, stosowane do przykrywania systemów naziemnych lub podziemnych lub otworów do systemów naziemnych lub podziemnych, a także umożliwiania dostępu do systemów naziemnych lub podziemnych lub umożliwiania wglądu w systemy naziemne lub podziemne (zwane dalej „produktem objętym postępowaniem”).
- 16 Dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody dotyczyło okresu od 1 października 2015 r. do 30 września 2016 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od 1 stycznia 2013 r. do 30 września 2016 r. (zwany dalej „badanym okresem”).
- 17 CCCME jest stowarzyszeniem prawa chińskiego, którego członkami są chińscy producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem. Brała ona udział w postępowaniu antydumpingowym dotyczącym przywozu produktu objętego postępowaniem. Dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie to chińscy producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem, z których dwaj zostali włączeni przez Komisję do próby chińskich producentów eksportujących wybranych do celów tego postępowania.
- 18 W dniu 16 sierpnia 2017 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1480 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2017, L 211, s. 14; zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).
- 19 W dniu 29 stycznia 2018 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie, w którym nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chin.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 kwietnia 2018 r. wnoszący odwołanie zażądali stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.

- 21 Postanowieniem z dnia 24 października 2018 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił EJ Picardie, Fondatel Lecomte, Fonderies Dechaumont, Fundiciones de Ódena SA, Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Saint Gobain Construction Products UK Ltd, Saint Gobain PAM Canalisation, poprzednio Saint-Gobain PAM, i Ulefos Oy (zwane dalej „interwenientami”) do udziału w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.
- 22 Na poparcie swej skargi do Sądu wnoszący odwołanie podnieśli sześć zarzutów. Komisja zakwestionowała zarówno dopuszczalność, jak i zasadność tej skargi.
- 23 Co się tyczy dopuszczalności tej skargi, w ramach niniejszego odwołania istotne są wyłącznie oceny Sądu dotyczące, po pierwsze, legitymacji procesowej CCCME działającej w imieniu własnym i w imieniu swych członków, oraz po drugie, pełnomocnictw udzielonych przez dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie ich adwokatom do celów reprezentowania ich przed sądem.
- 24 Co się tyczy legitymacji procesowej CCCME do wniesienia skargi we własnym imieniu w celu zachowania jej praw procesowych Komisja podniosła, że nie miała ona tej legitymacji, ponieważ w toku postępowania administracyjnego błędnie zostały jej przyznane prawa procesowe. Sąd oddalił ten zarzut niedopuszczalności, uznając w istocie, że w toku całego postępowania administracyjnego CCCME była uznawana za zainteresowaną stronę, której powinny zostać przyznane prawa procesowe, a błąd w tym względzie, zakładając, że zostałby wykazany, nie mógł wpłynąć na to, co zostało uznane i przyznane w toku postępowania administracyjnego.
- 25 Co się tyczy legitymacji procesowej CCCME do wniesienia skargi w imieniu jej członków Sąd oddalił zarzut Komisji, zgodnie z którym CCCME nie mogła reprezentować swych członków, gdyż nie była reprezentatywnym stowarzyszeniem w rozumieniu wspólnej tradycji prawnej państw członkowskich. Zdaniem Sądu taki wymóg nie obowiązuje dla tego, aby stowarzyszenie mogło występować w imieniu swych członków przed Sądami Unii.
- 26 W odniesieniu do pełnomocnictw udzielonych przez dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie ich adwokatom Komisja twierdziła, że były one nieważne z uwagi na to, że funkcje podpisujących je osób nie zostały w nich jasno wskazane i że nie zostało wykazane, że osoby te były uprawnione do podpisania tych pełnomocnictw. Sąd oddalił ten zarzut, stwierdzając, że regulamin postępowania przed Sądem nie wymaga dowodu, iż pełnomocnictwo udzielone adwokatowi lub radcy prawnemu zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną.
- 27 Co się tyczy zasadności skargi wnoszących odwołanie do celów niniejszego odwołania istotne są wyłącznie oceny Sądu dotyczące części pierwszej i piątej zarzutu pierwszego, części drugiej i trzeciej zarzutu drugiego oraz części drugiej i trzeciej zarzutu trzeciego.
- 28 W ramach badania części pierwszej zarzutu pierwszego Sąd oddalił zarzuty szczegółowe wnoszących odwołanie dotyczące dostosowań dokonanych przez Komisję w odniesieniu do danych Urzędu Statystycznego Unii Europejskiej (Eurostatu), klasyfikowanych według numerów kontrolnych produktów (PCN), w celu obliczenia wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych, zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 29 W ramach oceny części piątej zarzutu pierwszego Sąd oddalił zarzut szczegółowy wnoszących odwołanie, zgodnie z którym w celu obliczenia szkody poniesionej przez Saint-Gobain PAM Komisja wykorzystwała ceny odsprzedaży fakturowane w ramach grupy spółek, do której należy ten producent, bez dokonania oceny charakteru tych cen pod kątem ich autonomiczności.

- 30 W części drugiej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnieśli, że Komisja błędnie odmówiła dokonania analizy z podziałem na segmenty w celu ustalenia związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a stwierdzoną szkodą. W odpowiedzi na to Sąd uznał w istocie, że analiza z podziałem na segmenty nie była konieczna, w sytuacji gdy produkty były w wystarczającym stopniu zamiennie, oraz że ani przynależność produktów do różnych gam, ani fakt, że konsumenci wyrazili preferencje względem niektórych produktów, nie są wystarczające do wykazania braku ich zamiennego charakteru, a zatem potrzeby dokonania takiej analizy.
- 31 W części trzeciej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zarzucali Komisji, że nie dokonała dostarczającej oceny wagi podcięcia cenowego w świetle faktu, że w odniesieniu do 37,4 % całkowitej sprzedaży w Unii dokonanej przez producentów Unii objętych próbą nie zostało stwierdzone żadne podcięcie cenowe. Sąd oddalił tę część zarzutu, uznając, że zważywszy, iż produkt objęty postępowaniem obejmuje różne typy produktów, które są zamiennie, istnienie marginesu podcięcia cenowego w przedziale od 31,6 do 39,2 %, dotyczącego 62,6 % sprzedaży producentów z Unii objętych próbą, wydaje się w niniejszej sprawie wystarczające do tego, aby stwierdzić istnienie znacznego podcięcia cenowego w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 32 Co się tyczy zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu praw procesowych wnoszących odwołanie z uwagi na to, że nie zostały im przekazane informacje niezbędne do obrony ich interesów, Sąd orzekł, że jest on dopuszczalny, gdyż został podniesiony przez CCCME w jej własnym imieniu. Natomiast Sąd odrzucił ten zarzut jako niedopuszczalny w zakresie, w jakim został podniesiony przez członków CCCME oraz dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie, a to z uwagi na to, że owi członkowie i pozostali wnoszący odwołanie nie brali udziału w dochodzeniu i nie złożyli wniosków o przekazanie im odnośnych informacji. Sąd oddalił również argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym w toku tego dochodzenia CCCME wykonywała prawa procesowe rzeczonych członków i rzeczonych pozostałych wnoszących odwołanie w ich imieniu z uwagi na to, że CCCME działała jako podmiot reprezentujący chiński przemysł w całości, a nie indywidualnie określonych jej członków.
- 33 W odniesieniu do zasadności tego zarzutu trzeciego CCCME podniosła, w ramach części drugiej i trzeciej tego zarzutu, że Komisja naruszyła jej prawa procesowe, nie przekazując jej, po pierwsze, określonych danych, w postaci zagregowanej, dotyczących w szczególności obliczeń wartości normalnej, wpływu przywozu z Chin na ceny i poziomu koniecznego do eliminacji szkody, a po drugie, oszacowań dotyczących wskaźników makroekonomicznych, informacji w przedmiocie porównania między przywożonymi produktami a produktami producentów z Indii i z Unii, a także obliczeń dotyczących wielkości przywozu z państw trzecich, których dotyczyło postępowanie. Sąd oddalił te drugą i trzecią część zarzutu trzeciego, uznając w istocie, że Komisja przekazała CCCME informacje pozwalające na skuteczną obronę jej interesów.
- 34 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę wnoszących odwołanie.

IV. Żądania stron

- 35 Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;

- stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w dotyczącym ich zakresie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem, w tym kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie; oraz
- obciążenie interwenientów ich własnymi kosztami.

36 Komisja wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdza on, że skarga wniesiona w pierwszej instancji jest dopuszczalna;
- uznanie skargi wniesionej w pierwszej instancji za niedopuszczalną;
- oddalenie odwołania; oraz
- obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania w dwóch instancjach.

37 Interwenienci wnoszą do Trybunału o:

- oddalenie odwołania w całości;
- stwierdzenie, że CCCME nie może być uznana za reprezentatywne stowarzyszenie do celów rozporządzenia podstawowego; oraz
- obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

V. W przedmiocie odwołania

38 Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą pięć zarzutów. Zarzuty od pierwszego do czwartego dotyczą stanowiącego błąd braku stwierdzenia przez Sąd naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego przy przyjęciu spornego rozporządzenia. W zarzucie piątym wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie uznał za częściowo niedopuszczalny zarzut trzeci ich skargi wniesionej do Sądu, dotyczący naruszenia ich praw procesowych, oraz naruszył prawo w ramach oceny tych praw na podstawie art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 2, a także art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego.

39 Komisja i interwenienci uważają, że skarga w pierwszej instancji wnoszących odwołanie powinna była zostać uznana za niedopuszczalną, a w każdym razie ich odwołane jest bezzasadne.

A. W przedmiocie dopuszczalności skargi do Sądu

40 Komisja podnosi, że skarga w pierwszej instancji była niedopuszczalna z uwagi na to, że CCCME nie miała legitymacji procesowej do wniesienia skargi we własnym imieniu, nie mogła reprezentować swoich członków przed sądem, a dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie nie udzieliło w należyty sposób pełnomocnictwa swym adwokatom.

- 41 Wnoszący odwołanie kwestionują te argumenty z uwagi na to, że wnosząc do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim uznaje on za dopuszczalną skargę wniesioną w pierwszej instancji, i uznanie tej skargi za niedopuszczalną, Komisja wniosła odwołanie wzajemne bez zachowania wymogów przewidzianych w art. 176 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 42 W tym zakresie należy przypomnieć, że kwestie dotyczące dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności stanowią bezwzględne przesłanki procesowe, które sądy Unii powinny zbadać w każdym czasie, także działając z urzędu (zob. podobnie wyroki: z dnia 27 lutego 2014 r., Stichting Woonlinie i in./Komisja, C-133/12 P, EU:C:2014:105, pkt 32; a także z dnia 2 września 2021 r., Ja zum Nürburgring/Komisja, C-647/19 P, EU:C:2021:666, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 Wynika stąd, że w ramach badania odwołania Trybunał może dokonać oceny dopuszczalność skargi w pierwszej instancji niezależnie od faktu, że została ona zakwestionowana przez stronę, która złożyła odpowiedź na odwołanie bez wniesienia odwołania wzajemnego na podstawie art. 176 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 56–59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 W rezultacie zastrzeżenie wnoszących odwołanie przedstawione w pkt 41 niniejszego wyroku należy oddalić.

1. W przedmiocie legitymacji procesowej CCCME do występowania we własnym imieniu

a) Argumentacja stron

- 45 Komisja podnosi, że w pkt 52–75 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że uznanie CCCME za reprezentatywne stowarzyszenie w toku postępowania administracyjnego było wystarczające do wykazania, że w odniesieniu do CCCME została spełniona przewidziana w art. 263 akapit czwarty TFUE przesłanka, zgodnie z którą akt będący przedmiotem jego skargi musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio i indywidualnie. Kwestia, czy podmiot ma legitymację procesową przed Sądem, nie zależy od przyznania tej legitymacji temu podmiotowi w toku postępowania administracyjnego, ale od zasad obowiązujących w tej dziedzinie. Do samego Sądu należało zatem dokonanie oceny, czy CCCME spełniała przesłanki wymagane dla uznania jej za reprezentatywne stowarzyszenia zgodnie z rozporządzeniem podstawowym i miała zatem legitymację procesową do występowania we własnym imieniu.
- 46 Interwienienci zgadzają się z argumentami Komisji i twierdzą, że CCCME nie jest reprezentatywnym stowarzyszeniem chińskich producentów eksportujących produkt objęty postępowaniem, lecz podmiotem, za pośrednictwem którego chiński rząd kontroluje tych producentów eksportujących. CCCME działa zatem pod nadzorem ministerstwa spraw cywilnych i ministerstw handlu Chińskiej Republiki Ludowej, jest przez nie zarządzana i podlega wytycznym tych ministerstw.
- 47 Wnoszący odwołanie twierdzą, że CCCME jest reprezentatywnym stowarzyszeniem w rozumieniu rozporządzenia podstawowego i jest zatem zainteresowaną stroną, o której mowa w tym rozporządzeniu. Została ona uznana za takie przez Komisję zarówno w toku dochodzenia

prowadzącego do przyjęcia spornego rozporządzenia, jak i w innych wcześniejszych dochodzeniach antydumpingowych. Z powodów przedstawionych przez Sąd w zaskarżonym wyroku sporne rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

b) Ocena Trybunału

- 48 Należy na wstępie przypomnieć, że dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na akt, którego nie jest ona adresatem, jest na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE uzależniona od spełnienia przesłanki uznania istnienia po stronie tej osoby legitymacji procesowej czynnej, co ma miejsce w dwóch sytuacjach. Po pierwsze, skargę taką można wnieść pod warunkiem, że akt dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Po drugie, taka osoba może wnieść skargę na akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych, jeżeli dotyczy on jej bezpośrednio (wyrok z dnia 16 marca 2023 r., Komisja/Jiangsu Seraphim Solar System i Rada/Jiangsu Seraphim Solar System i Komisja, C-439/20 P i C-441/20 P, EU:C:2023:211, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 W ramach swego zarzutu niedopuszczalności Komisja uważa, że badając pierwszą z tych dwóch sytuacji, Sąd błędnie uznał, że CCCME mogła występować we własnym imieniu w celu ochrony jej praw procesowych. W pkt 52–75 zaskarżonego wyroku Sąd oparł swą ocenę legitymacji procesowej CCCME do występowania we własnym imieniu na fakcie, że w toku postępowania antydumpingowego prowadzącego do przyjęcia spornego rozporządzenia Komisja przyznała jej te prawa. Sąd nie zbadał jednak zgodności z prawem tego przyznania. Tymczasem przyznanie rzeczonych praw CCCME byłoby niezgodne z prawem, gdyż nie jest ona reprezentatywnym stowarzyszeniem w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, lecz emanacją państwa chińskiego.
- 50 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub ze względu na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje je w sposób podobny do adresata decyzji (wyrok z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 156 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Do osób, które akt Unii może indywidualizować w sposób podobny do adresatów decyzji, należą osoby, które brały udział w procesie prowadzącym do przyjęcia tego aktu. Jednakże okoliczność, iż dana osoba wzięła udział w procesie wydawania aktu Unii, może indywidualizować ją w odniesieniu do rozpatrywanego aktu jedynie w przypadku, gdy zostały ustanowione na korzyść tej osoby gwarancje proceduralne zgodnie z przepisami Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 4 października 1983 r., Fediol/Komisja, 191/82, EU:C:1983:259, pkt 31; postanowienie z dnia 17 lutego 2009 r., Galileo Lebensmittel/Komisja, C-483/07 P, EU:C:2009:95, pkt 53). Dokładny zakres przysługującego jednostce prawa do zaskarżania aktów prawa Unii zależy bowiem od jej sytuacji prawnej określonej w prawie Unii w celu ochrony jej uzasadnionych interesów przyznanych w ten sposób (wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 107 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 52 Wynika stąd, że prawa procesowe powinny być przyznane danej osobie zgodnie z prawem, aby można było uznać, że prawa te dotyczą jej indywidualnie i aby mogła ona wnieść skargę o stwierdzenie nieważności aktu przyjętego z naruszeniem tych praw.

- 53 W niniejszej sprawie w swej odpowiedzi na skargę do Sądu Komisja zakwestionowała dopuszczalność skargi wniesionej przez CCCME w celu powołania się na naruszenie jej praw procesowych z uwagi na to, że CCCME nie była zainteresowaną stroną, której takie prawa zostały przyznane na mocy rozporządzenia podstawowego. W rezultacie w celu dokonania dopuszczalności tej skargi Sąd był zobowiązany dokonać oceny, czy rozporządzenie to przyznawało CCCME prawa procesowe.
- 54 W pkt 53–60 zaskarżonego wyroku Sąd uznał jednak, że sporne rozporządzenie dotyczyło indywidualnie CCCME z uwagi na to, że w toku postępowania prowadzącego do przyjęcia tego rozporządzenia Komisja uznała ją za zainteresowaną stronę reprezentującą w szczególności chiński przemysł odlewniczy, gdyż przyznała jej prawa procesowe obejmujące prawo dostępu do akt dochodzenia, prawo do przekazania jej tymczasowych ustaleń i ostatecznego ujawnienia, prawo do przedstawienia uwag w ich przedmiocie, a także prawo do wzięcia udziału w dwóch przesłuchaniach zorganizowanych w ramach tego postępowania.
- 55 W rezultacie należy stwierdzić, że Sąd nie zbadał zgodności z prawem przyznania tych praw procesowych CCCME i w rezultacie naruszył prawo, badając, czy w odniesieniu do CCCME została spełniona przewidziana w art. 263 akapit czwarty TFUE przesłanka, zgodnie z którą akt będący przedmiotem skargi musi dotyczyć skarżącego indywidualnie.
- 56 Wniosku tego nie podważa zawarte w pkt 64 zaskarżonego wyroku twierdzenie Sądu, zgodnie z którym nawet jeśli błąd popełniony przez Komisję polegający na przyznaniu rzeczonych praw CCCME zostałby wykazany, nie mógłby on unieważnić tego, co zostało uznane i przyznane w toku postępowania administracyjnego, tym bardziej że po jego zakończeniu Komisja zachowała możliwość wycofania spornego rozporządzenia i wznowienia tego postępowania, przy skorygowaniu tego błędu na etapie, na którym został on popełniony. Decyzje podjęte przez Komisję w toku postępowania administracyjnego i możliwość skorygowania ich przez tę instytucję nie mogą prowadzić do ograniczenia badania przez sąd Unii dopuszczalności wnoszonych do niego skarg.
- 57 Ten sam błąd dotyczy badania przez Sąd w pkt 71–75 zaskarżonego wyroku przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE przesłanki, zgodnie z którą akt będący przedmiotem skargi musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio, gdyż badanie to jest również oparte na przyznaniu CCCME przez Komisję praw procesowych w toku postępowania administracyjnego.
- 58 Te błędy mogą jednak prowadzić do niedopuszczalności skargi CCCME wniesionej w jej własnym imieniu, wyłącznie jeżeli zostanie wykazane, że nie można było zgodnie z prawem przyznać jej odnośnych praw procesowych. W związku z tym należy dokonać oceny, czy na mocy rozporządzenia podstawowego prawa te powinny być zostać przyznane CCCME.
- 59 W tym względzie CCCME uważa, że rozporządzenie podstawowe przyznaje jej takie prawa, ponieważ jest ona reprezentatywnym stowarzyszeniem importerów lub eksporterów produktu objętego postępowaniem.
- 60 Mimo iż art. 5 ust. 11, art. 6 ust. 7, art. 20 ust. 1 i 2, a także art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego powierzają reprezentatywnym stowarzyszeniom importerów lub eksporterów produktu będącego przedmiotem dumpingu określone prawa procesowe, rozporządzenie to nie definiuje pojęcia „reprezentatywnego stowarzyszenia importerów lub eksporterów” zawartego w tych przepisach.

- 61 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wykładni tego pojęcia należy dokonywać z uwzględnieniem nie tylko brzmienia przepisów, w których ono występuje, lecz także kontekstu tych przepisów oraz celu, jaki realizuje regulacja, której przepisy te są częścią [zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2021 r., Wenezuela/Rada (Oddziaływanie na państwo trzecie), C-872/19 P, EU:C:2021:507, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto ze względu na pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię przed aktami prawa wtórnego Unii rzeczony pojęcie powinno być interpretowane w sposób możliwie jak najbardziej zgodny z tymi umowami, do których należy porozumienie antydumpingowe (zob. podobnie wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., Yieh United Steel/Komisja, C-79/20 P, EU:C:2022:305 pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 62 Zgodnie z wykładnią językową pojęcie „reprezentatywnego stowarzyszenia importerów lub eksporterów” oznacza grupę osób, która ogólnie reprezentuje importerów lub eksporterów.
- 63 Wynika stąd, po pierwsze, że pojęcie to nie oznacza osób lub podmiotów reprezentujących interesy inne niż interesy importerów lub eksporterów, takie jak w szczególności interesy państwa. Wykładnię tę potwierdza kontekst, w jaki wpisuje się rzeczony pojęcie. Artykuł 5 ust. 11, art. 6 ust. 7 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wskazują bowiem z jednej strony na „reprezentatywne stowarzyszenia importerów lub eksporterów” oraz z drugiej strony „organy” lub „przedstawicieli” kraju wywozu jako odrębne zainteresowane strony w postępowaniu antydumpingowym.
- 64 Cel rozporządzenia podstawowego, jakim jest umożliwienie Komisji nałożenia odpowiednich celów antydumpingowych z poszanowaniem zasady dobrej administracji, również potwierdza tę wykładnię. Cel ten wymaga, aby Komisja mogła zapoznać się ze stanowiskiem różnych zainteresowanych stron uczestniczących w postępowaniu antydumpingowym. Motyw 12 tego rozporządzenia stanowi zatem, że strony te powinny mieć możliwość udostępniania wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwość obrony własnych interesów. Tymczasem dowody, jakie mogą zostać przedłożone przez reprezentatywne stowarzyszenia importerów lub eksporterów i przez przedstawicieli kraju wywozu, jak też ich, odpowiednio, interesy nie koniecznie się pokrywają. Z jednej strony te stowarzyszenia bronią interesów handlowych i przemysłowych importerów lub eksporterów, podczas gdy z drugiej strony przedstawiciele ci dążą do promowania interesów politycznych i dyplomatycznych kraju wywozu.
- 65 Ponadto odnośna wykładnia jest zgodna z art. 6.11 porozumienia antydumpingowego, gdyż artykuł ten wśród zainteresowanych stron, o których mowa w tym porozumieniu, odróżnia rządy wywożących państw będących stroną tegoż porozumienia od związków handlowców lub przedsiębiorców, których większość członków jest eksporterami lub importerami produktu będącego przedmiotem dochodzenia antydumpingowego.
- 66 Z wyboru dokonanego przez prawodawcę Unii w postaci dokonania rozróżnienia między reprezentatywnymi stowarzyszeniami importerów lub eksporterów a organami i przedstawicielami kraju wywozu wynika, że aby można było uznać za reprezentatywne stowarzyszenie w rozumieniu przepisów, o których mowa w pkt 63 niniejszego wyroku, podmiot, który uznaje się za takie stowarzyszenie, nie powinien podlegać ingerencji ze strony państwa wywozu, ale przeciwnie, powinien być niezależny względem tego państwa, tak aby mógł skutecznie działać w charakterze reprezentanta ogólnych i wspólnych interesów importerów lub eksporterów, a nie jako reprezentant rzeczonoego państwa.

- 67 Taka niezależność reprezentatywnych stowarzyszeń, o których mowa w rozporządzeniu podstawowym, odzwierciedla niezależność przyznaną stowarzyszeniom na mocy wolności stowarzyszania się zdefiniowanej w art. 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w zakresie, w jakim przyznaje ona stowarzyszeniom prawo prowadzenia ich działalności i funkcjonowania bez nieuzasadnionej ingerencji państwa [zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2020 r., Komisja/Węgry (Przejrzystość stowarzyszeń), C-78/18, EU:C:2020:476, pkt 110–113]. Taka zbieżność ogranicza się jednak do braku ze strony odnośnego państwa ingerencji zagrażającej możliwości reprezentowania przez stowarzyszenie ogólnych i wspólnych interesów importerów lub eksporterów, gdyż rozporządzenie to zmierza do transpozycji zasad porozumienia antydumpingowego, którego celem jest promowanie światowego handlu a nie wolności stowarzyszania się.
- 68 Po drugie, z wykładni językowej i kontekstu pojęcia „reprezentatywnego stowarzyszenia importerów lub eksporterów”, o których mowa w 62 i 63 niniejszego wyroku, wynika, że cel takiego stowarzyszenia powinien obejmować reprezentowanie importerów lub eksporterów produktu będącego przedmiotem dochodzenia antydumpingowego. Wymaga to, aby członkami tego stowarzyszenia byli liczni importerzy lub eksporterzy tego produktu. Ponadto wymaga to, aby przywóz lub wywóz rzeczonoego produktu przez tych członków był znaczący, tak aby odnośne stowarzyszenie mogło ogólnie przedstawić cechy działalności importerów lub eksporterów tego produktu.
- 69 Wykładnię tę potwierdza cel rozporządzenia podstawowego, przedstawiony w pkt 64 niniejszego wyroku, który wymaga udziału reprezentatywnego stowarzyszenia importerów lub eksporterów jako zainteresowanych stron w postępowaniu antydumpingowym. Interesy tych stowarzyszeń mogą być bowiem uzasadnione wyłącznie pod warunkiem, że stowarzyszenia te są rzeczywiście reprezentatywne dla importerów lub eksporterów produktu będącego przedmiotem dumpingu.
- 70 W świetle powyższych uwag pojęcie „reprezentatywnego stowarzyszenia importerów lub eksporterów” w rozumieniu rzeczonoego rozporządzenia należy rozumieć jako oznaczające grupę, której celem jest reprezentowanie wspólnych i ogólnych interesów importerów lub eksporterów produktu będącego przedmiotem dumpingu, co wymaga, aby grupa ta, po pierwsze, była niezależna względem organów państwowych w celu zagwarantowania tego reprezentatywnego charakteru, a po drugie, miała wśród swych członków licznych importerów lub eksporterów, których przywóz lub wywóz tego produktu są znaczące.
- 71 Ponieważ do strony skarżącej należy wykazanie, że ma ona legitymację procesową, to do CCCME należało wykazanie w niniejszym przypadku, że była ona reprezentatywnym stowarzyszeniem importerów lub eksporterów produktu objętego postępowaniem.
- 72 W tym względzie CCCME podnosi w swej skardze przed Sądem, że jej członkami było 19 producentów eksportujących produkt będący przedmiotem postępowania, na których na mocy spornego rozporządzenia nałożone zostały cła antydumpingowe. Ponadto ze statutu CCCME wynika, że jest ona organizacją społeczną o niezarobkowym celu, do której należą dobrowolnie przedsiębiorstwa i instytucje zarejestrowane w Chinach działające w dziedzinie przywozu i wywozu, inwestycji i współpracy w sektorze maszyn i produktów elektronicznych (art. 2), a jej celem jest w szczególności ochrona praw i uzasadnionych interesów członków oraz promowanie niezakłóconego rozwoju przemysłu mechanicznego i elektronicznego (art. 3). W rezultacie CCCME obejmuje eksporterów produktu będącego przedmiotem dumpingu i jest upoważniona do ochrony ich interesów.

- 73 Niemniej jednak, jak wskazała Komisja, statut CCCME przewiduje, że grupa ta działa pod nadzorem i zarządem oraz zgodnie z gospodarczymi wytycznymi dwóch ministerstw Chińskiej Republiki Ludowej (art. 4) oraz że prowadzi odpowiednią działalność zgodnie z wytycznymi i w oparciu o zezwolenia rządu chińskiego (art. 6 ust. 2). Okoliczności te świadczą, że CCCME nie jest wystarczająco niezależna względem chińskich organów państwowych, aby można było ją uznać za „reprezentatywne stowarzyszenie” eksporterów produktu objętego postępowaniem.
- 74 Ponadto CCCME nie przedstawia dowodu, że reprezentuje ona importerów lub eksporterów produktu objętego postępowaniem. W toku postępowania przed Sądem Komisja podniosła, że CCCME prowadziła działalność we wszystkich sektorach maszynowych i elektronicznych i liczyła ponad 10 000 członków. Ponadto w toku tego postępowania, na zarzut Komisji, że nie reprezentowała ona znaczącej liczby producentów eksportujących produkt objęty postępowaniem, CCCME ograniczyła się do powołania się, po pierwsze, na motyw 25 spornego rozporządzenia, w którym Komisja uznała, że reprezentowała ona między innymi chiński przemysł odlewniczy, i po drugie, na dowód przystąpienia 19 producentów eksportujących produkt objęty postępowaniem, zawarty w załączniku A.4 do jej skargi wniesionej do Sądu, która to liczba była, jak stwierdza CCCME, znacząca. Ponadto, w odpowiedzi na pytania Trybunału, wnoszący odwołanie stwierdzili, że przekazali Komisji wykaz 58 producentów eksportujących chińskie żeliwo będących członkami CCCME. Wykaz ten nie został jednak przedłożony sądom Unii i wnoszący odwołanie nie wskazali ilości produktów objętych postępowaniem wywożonych przez tych członków. Wynika stąd, iż CCCME nie wykazała, ani że jej członkami była znacząca liczba importerów lub eksporterów produktu objętego postępowaniem, ani że wywóz tego produktu dokonywany przez jej członków był istotny.
- 75 W rezultacie CCCME nie miała legitymacji procesowej na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, co oznacza, że skarga wniesiona przez nią w jej własnym imieniu powinna być odrzucona jako niedopuszczalna, a Sąd błędnie zbadał zarzuty oparte na naruszeniu praw procesowych CCCME podniesione na poparcie tej skargi.

2. W przedmiocie uprawnienia CCCME do reprezentowania swych członków przed sądem

a) Argumentacja stron

- 76 Komisja twierdzi, że w pkt 98–103 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, uznając, że nie było konieczne, aby stowarzyszenie było zorganizowane w sposób demokratyczny, żeby mogło występować przed sądem w imieniu swych członków. Jej zdaniem stowarzyszenie zawodowe nie mogłoby być emanacją państwa zorganizowanego w oparciu o monopartyjny reżim komunistyczny, gdyż w takim przypadku stowarzyszenie to byłoby zobowiązane bronić interesów swych członków, demokratycznie przez nich zdefiniowanych, wobec tego państwa, którego jest emanacją. Sytuacja, w której stowarzyszenie zawodowe jest jednocześnie częścią państwa i broni wspólnych interesów swych członków wobec tego państwa, byłaby sprzeczna ze wspólnymi dla państw członkowskich podstawowymi zasadami demokracji przedstawicielskiej. Ponadto uwzględnienie szczególnych cech państwa, w którym stowarzyszenie jest utworzone, byłoby niezgodne z zasadą ustanowioną w art. 3 ust. 5 TUE, zgodnie z którą Unia w stosunkach zewnętrznych umacnia i propaguje własne wartości.
- 77 CCCME kwestionuje argumentację Komisji.

b) Ocena Trybunału

- 78 Komisja twierdzi, że w pkt 98–103 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie oddalił zarzut niedopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME w imieniu jej członków. Zdaniem Komisji, jako że CCCME stanowi emanację Chińskiej Republiki Ludowej i nie jest zorganizowana w demokratyczny sposób, nie mogła ona wnieść skargi o stwierdzenie nieważności w imieniu niektórych jej członków.
- 79 Na wstępie należy zauważyć, że kwestia, czy stowarzyszenie może reprezentować swych członków w ramach skargi o stwierdzenie nieważności przed sądami Unii, jest kwestią odrębną od kwestii, czy jest ona „reprezentatywnym stowarzyszeniem importerów lub eksporterów” w rozumieniu rozporządzenia podstawowego.
- 80 Co się tyczy pierwszej kwestii z utrwalonego orzecznictwa wynika, że stowarzyszenie odpowiedzialne za ochronę wspólnych interesów określonych przedsiębiorstw jest co do zasady uprawnione do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, wyłącznie jeżeli może powołać się na własny interes lub też jeżeli przedsiębiorstwa, które reprezentuje, lub niektóre z tych przedsiębiorstw same posiadają legitymację procesową (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2018 r., European Union Copper Task Force/Komisja, C-384/16 P, EU:C:2018:176, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 81 Na mocy tego postanowienia jest zatem dopuszczalna skarga wniesiona przez stowarzyszenie występujące w miejsce jednego lub kilku swoich członków, którzy sami mogliby wnieść dopuszczalną skargę (wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., British Aggregates/Komisja, C-487/06 P, EU:C:2008:757, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 82 Jak słusznie zauważył Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku, przyznana stowarzyszeniu możliwość wniesienia skargi w imieniu jego członków ma na celu umożliwienie skuteczniejszego administrowanie wymiarem sprawiedliwości poprzez unikania wnoszenia dużej liczby skarg na te same akty przez jego członków.
- 83 Z powyższego wynika, że aby stowarzyszenie mogło w ważny sposób wnieść skargę do sądów Unii w imieniu swoich członków, istotne jest, po pierwsze, żeby osoby fizyczne i prawne, w imieniu których działa, były członkami tego stowarzyszenia, po drugie, żeby miało ono uprawnienia procesowe do występowania w ich imieniu, po trzecie, żeby skarga ta została wniesiona w ich imieniu, po czwarte, żeby co najmniej jeden z jego członków, w imieniu których ono działa, mógł sam wnieść dopuszczalną skargę, i po piąte, żeby członkowie, w imieniu których ono działa, nie wnieśli równocześnie skargi do sądów Unii.
- 84 Wbrew temu, co twierdzi Komisja, reprezentowanie przed sądem członków stowarzyszenia przez to stowarzyszenia nie wymaga, oprócz pięciu przesłanek wymienionych w poprzednim punkcie, aby stowarzyszenie to było zorganizowane w demokratyczny sposób. W ramach badania pojęcia „osoby prawnej”, o którym mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE, Trybunał uznał, że pojęcie to obejmuje zarówno osoby prawne prawa prywatnego, jak i podmioty publiczne oraz państwa trzecie, bez konieczności wskazywania lub brania pod uwagę ich demokratycznej organizacji [zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2021 r., Wenezuela/Rada (Oddziaływanie na państwo trzecie), C-872/19 P, EU:C:2021:507, pkt 41–52]. Wynika stąd, że legitymacja procesowa tych osób, podmiotów i państw, na podstawie tego postanowienia, nie zależy od takiej organizacji.

- 85 W kontekście sporu mającego na celu doprowadzenie do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe Trybunał orzekł zatem, jak słusznie podkreślił Sąd w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że brak prawa głosu niektórych członków stowarzyszenia czy też innego instrumentu pozwalającego na dochodzenie ich interesów w ramach tego stowarzyszenia nie wystarczy do wykazania, że stowarzyszenie to nie miało na celu reprezentowania takich członków. Taki brak nie stał zatem na przeszkodzie wniesieniu przez rzeczono stowarzyszenie skargi o stwierdzenie nieważności w imieniu tych członków (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 120–125).
- 86 Wynika stąd, że Sąd nie naruszył prawa, gdy orzekł w pkt 98–103 zaskarżonego wyroku, że prawo wniesienia skargi przez stowarzyszenie w imieniu jego członków nie było uzależnione od przesłanki dotyczącej „reprezentatywnego charakteru tego stowarzyszenia w rozumieniu wspólnej tradycji prawnej państw członkowskich”, a zatem w istocie od demokratycznego charakteru jego organizacji.
- 87 W rezultacie zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odniesieniu do skargi wniesionej do Sądu przez CCCME w imieniu jej członków musi zostać oddalony.

3. W przedmiocie prawidłowości pełnomocnictw udzielonych przez dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie ich adwokatom

a) Argumentacja stron

- 88 Komisja twierdzi, że w pkt 133–137 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, uznając skargę wniesioną przez dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie za dopuszczalną, w sytuacji gdy zakwestionowała ona prawidłowość pełnomocnictw udzielonych przez tych wnoszących odwołanie ich adwokatom. Jej zdaniem Sąd nie mógł oddalić takiego zarzutu z uzasadnieniem, że regulamin postępowania przed Sądem nie wymaga dowodu na to, iż pełnomocnictwo udzielone adwokatowi lub radcy prawnemu zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną. W razie podniesienia zarzutu Sąd, zgodnie z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, miał obowiązek zbadać to pełnomocnictwo.
- 89 Wnoszący odwołanie kwestionują argumentację Komisji.

b) Ocena Trybunału

- 90 Komisja twierdzi, że skarga dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie była niedopuszczalna, gdyż pełnomocnictwa udzielone ich adwokatom były nieprawidłowe, a Sąd nie mógł oddalić zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez nią w tym względzie z uzasadnieniem, że regulamin postępowania przed Sądem nie wymaga dowodu na to, że pełnomocnictwa te zostały udzielone przez osoby do tego uprawnione.
- 91 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który ma zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, celem wniesienia skargi do sądów Unii osoby prawne, takie jak dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie, powinny być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego

uprawnionego do występowania przed sądami jednego z państw członkowskich lub innego państwa będącego stroną porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, s. 3).

- 92 Co się tyczy pełnomocnictwa udzielonego przez takie osoby adwokatowi lub radcy prawnemu, art. 51 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem przewiduje, że adwokaci lub radcowie prawni są zobowiązani złożyć w sekretariacie pełnomocnictwo udzielone przez stronę, którą reprezentują, jeżeli jest ona osobą prawną prawa prywatnego. W odróżnieniu od brzmienia tego regulaminu obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015 r. przepis ten nie przewiduje obowiązku, aby taka osoba przedstawiła dowód, iż pełnomocnictwo udzielone adwokatowi lub radcy prawnemu zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną.
- 93 Okoliczność, że ów art. 51 § 3 nie przewiduje takiego obowiązku, nie zwalnia jednak Sądu od sprawdzenia prawidłowości pełnomocnictwa danego pełnomocnictwa w razie jej zakwestionowania. Fakt, że na etapie złożenia skargi strona skarżąca nie musi przedstawić tego dowodu, nie wpływa na ciężący na tej stronie obowiązek udzielenia prawidłowego pełnomocnictwa adwokatowi lub radcy prawnemu, aby mógł on występować przed sądem. Złagodzenie wymogów w zakresie dowodów w chwili wniesienia skargi nie wpływa na przesłankę materialną, zgodnie z którą strony skarżące powinny być należycie reprezentowane przez swych adwokatów lub radców prawnych. W razie zakwestionowania prawidłowości pełnomocnictwa udzielonego przez stronę adwokatowi lub radcy prawnemu strona ta powinna wykazać prawidłowość tego pełnomocnictwa (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 1965 r., Barge/Wysoka Władza, 14/64, EU:C:1965:13, s. 10).
- 94 W rezultacie, jak zauważyła w istocie rzecznik generalna w pkt 120 i 121 opinii, Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 136 zaskarżonego wyroku, że ponieważ regulamin postępowania przed Sądem nie wymaga dowodu, że pełnomocnictwo udzielone adwokatowi lub radcy prawnemu zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną, zarzut Komisji dotyczący prawidłowości tych pełnomocnictw udzielonych adwokatom dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie powinien być zostać oddalony.
- 95 Należy zatem dokonać oceny dopuszczalności skarg dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie.
- 96 W tym względzie należy zauważyć, że na poparcie swego zarzutu niedopuszczalności Komisja powołuje, po pierwsze, fakt, że niektóre z osób podpisujących odnośne pełnomocnictwa nie wskazały swych funkcji i nie załączyły dokumentów wskazujących, że były uprawnione do podpisania takich aktów, a po drugie, fakt, że niektóre z osób, które podpisały te pełnomocnictwa, które określiły swoją funkcję jako oddelegowanego zarządcę, dyrektora generalnego, kontrolera finansowego lub dyrektora, nie wykazały, że zgodnie z prawem chińskim były uprawnione do udzielenia takich pełnomocnictw.
- 97 Tymczasem o ile sądy Unii muszą powinny wymagać od strony, aby wykazała prawidłowość pełnomocnictwa udzielonego swemu adwokatowi lub radcy prawnemu w przypadku podniesienia zarzutu w tym względzie przez stronę przeciwną, o tyle taki wymóg obowiązuje, wyłącznie jeżeli taki zarzut oparty jest na wystarczająco konkretnych i precyzyjnych poszlakach.

- 98 W niniejszej sprawie Komisja nie wskazuje takich poszlak. Fakt, że niektóre z osób podpisujących odnośne pełnomocnictwa nie określiły swych funkcji lub, jeżeli je określiły, nie wykazały, że zgodnie z prawem chińskim były uprawnione do udzielenia takich pełnomocnictw, nie stanowi takich poszlak.
- 99 W rezultacie zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odniesieniu do skargi dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie powinien zostać oddalony.

4. Wnioski w przedmiocie dopuszczalność skargi do Sądu

- 100 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarga wniesiona do Sądu jest dopuszczalna w zakresie jakim została wniesiona przez CCCME w imieniu jej członków i przez dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie. Natomiast ponieważ CCCME nie posiadała legitymacji procesowej na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, skarga ta jest niedopuszczalna w zakresie w jakim została wniesiona przez CCCME w jej własnym imieniu. Sąd zbadał zatem błędnie rzezoną skargę w zakresie w jakim w jej ramach CCCME podniosła naruszenie swych praw procesowych co oznacza, że zarzuty niniejszego odwołania dotyczące tego badania są niedopuszczalne.

B. Co do istoty

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego

a) Argumentacja stron

- 101 W swym zarzucie pierwszym, obejmującym dwie części, wnoszący odwołanie twierdzą, że w pkt 152–211 i 398–403 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny wielkości przywozu, jaką należało uwzględnić w celu ustalenia szkody na podstawie art. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 102 W części pierwszej tego zarzutu wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie potwierdził podejście Komisji, zgodnie z którym w niniejszej sprawie szkoda ta powinna być określona poprzez ekstrapolację bezwzględnych i względnych wielkości przywozu w latach odniesienia i w państwach odniesienia w stosunku do kolejnych lat i innych państw. Taka ekstrapolacja opierałaby się na nieracjonalnym, niewiarygodnym i nieuzasadnionym założeniu, zgodnie z którym wielkość przywozu i ceny referencyjne nie zmieniały się w czasie i w zależności od państwa.
- 103 W szczególności Sąd naruszył prawo w pkt 194 zaskarżonego wyroku, powołując się na uwzględnienie danych referencyjnych w celu oddalenia części pierwszej zarzutu pierwszego skargi o stwierdzenie nieważności wnoszących odwołanie bez odniesienia się kwestii ich ekstrapolacji w stosunku do kolejnych lat i innych państw. Takie podejście nie byłoby oparte na zebranych dowodach, jak wymaga tego art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Założenie Komisji, zgodnie z którym nie było zmian w przywozie, jest absurdalne, gdyż dane dotyczące przywozu są przedstawione właśnie w celu dokonania oceny tej zmiany i różnic w zainteresowanych państwach.

- 104 Ponadto w pkt 179 tego wyroku Sąd błędnie uznał, że dane dotyczące chińskiego przywozu przedstawione przez CCCME były bez znaczenia. Dogłębnie niewiarygodny charakter założenia Komisji w połączeniu z danymi dotyczącymi chińskiego wywozu, które wskazują na brak wiarygodności tego założenia, świadczą o tym, że dane uwzględnione przez Komisję nie stanowią zebranych dowodów w rozumieniu tego art. 3 ust. 2. Każde inne podejście byłoby jednoznaczne z nałożeniem nadmiernego ciężaru dowodu.
- 105 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie wskazują, że Sąd błędnie nie dokonał stwierdzenia, iż Komisja nie zbadała w staranny i bezstronny sposób wszystkich istotnych dowodów, do czego była zobowiązana na mocy zasady dobrej administracji i zgodnie z obowiązkiem dochowania należytej staranności, jak również zgodnie z obowiązkami ciążącymi na niej na mocy art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego. Ich zdaniem Sąd nie mógł ograniczyć obowiązku uwzględnienia przez Komisję wszystkich dostępnych informacji, powołując się, po pierwsze, na obowiązek zachowania przez Komisję terminów procesowych, a po wtóre, na fakt, że wypełnienie tych obowiązków z wystarczająco dużym prawdopodobieństwem powinno było prowadzić do bardziej wiarygodnych rezultatów. Obowiązek oparcia się na zebranych dowodach i uwzględnienia wszystkich dostępnych danych w celu uzyskania tych informacji wyznacza minimalny standard, niezależnie od jakiegokolwiek terminu, i stanowi w tym znaczeniu bezwzględny obowiązek. Uwagi zawarte w pkt 68 wyroku z dnia 10 września 2015 r., *Bricmate* (C-569/13, EU:C:2015:572) potwierdzałyby taką wykładnię.
- 106 W pkt 200 zaskarżonego wyrok Sąd uznał zatem błędnie, że należało uwzględnić fakt, czy dane, o których mowa, z wystarczająco dużym prawdopodobieństwem mogły bądź nie doprowadzić do uzyskania bardziej wiarygodnych rezultatów niż rezultaty uzyskane w obowiązujących terminach. Po pierwsze, trudno byłoby bowiem wykazać taki stopień prawdopodobieństwa przed uzyskaniem tych pierwszych rezultatów, a po drugie, jedynym terminem obowiązującym w odniesieniu do uzyskania danych dotyczących przywozu jest całkowity czas trwania dochodzenia, który wynosi 15 miesięcy.
- 107 Ocena Sądu zawarta w pkt 199–202 tego wyroku naruszałaby obowiązek zbadania przez Komisję z urzędu wszystkich dostępnych informacji, gdyż ta ocena sprowadzałaby się do uznania, że Komisja nie powinna podejmować żadnych działań w celu wypełnienia ciążącego na niej obowiązku zapoznania się ze wszystkimi dostępnymi źródłami z uwagi na to, że byłoby to nieproporcjonalne. Wnoszący odwołanie kwestionują również twierdzenie Sądu zawarte w pkt 205 rzeczonego wyroku, zgodnie z którym Komisja nie była zobowiązana zwrócić się do organów celnych z uwagi na to, że stanowiłoby to istotne obciążenie w kategoriach nakładu pracy i wymagałoby znacznego czasu. Zdaniem wnoszących odwołanie założenie, iż taki wymóg byłby nieproporcjonalny, pozbawiałoby wszelkiego sensu art. 6 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego.
- 108 Wbrew ocenom Sądu zawartym w pkt 205 i 206 tego wyroku badanie wszystkich transakcji dokonanych w dwóch szczególnych, lecz ograniczonych okresach i w odniesieniu do dwóch określonych państw dostarczyłoby istotnych informacji co do racjonalnego i wiarygodnego charakteru założenia, zgodnie z którym nie było zmiany w przywozie w czasie i pozwoliłoby na bardziej precyzyjną ekstrapolację.
- 109 W pkt 209 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że importerzy nie dostarczyli informacji w tym względzie. Komisja nie zwróciła się bowiem o udzielenie tych informacji, które byłyby bardziej reprezentatywne niż ekstrapolacja, której dokonano w braku takich informacji.

W każdym wypadku Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, uznając, że wybrani importerzy nie byli wystarczająco reprezentatywni dla ogółu importerów produktu objętego postępowaniem, gdyż zostali oni wybrani na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

110 Komisja i interwenienci kwestionują argumentację wnoszących odwołanie.

b) Ocena Trybunału

1) Rozważania wstępne

111 W swym zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja należycie udowodniła wielkość przywozu towarów po cenach dumpingowych w celu ustalenia szkody na podstawie art. 3 rozporządzenia podstawowego.

112 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny muszą dokonać. Ten szeroki zakres uznania dotyczy w szczególności ustalenia w ramach postępowania antydumpingowego istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi Unii (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

113 Kontrola sądowa takiej oceny musi zatem ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Jest tak w szczególności w przypadku ustalania, w ramach dochodzenia antydumpingowego, czynników wyrządzających szkodę przemysłowi Unii (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

114 Dokonanie przez Sąd kontroli dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów, zastępującej ocenę dokonaną przez instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., Yieh United Steel/Komisja, C-79/20 P, EU:C:2022:305, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

115 W świetle tych ustaleń należy dokonać oceny poszczególnych zarzutów szczegółowych podniesionych przez wnoszących odwołanie w ramach ich zarzutu pierwszego.

2) *W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego*

- 116 W części pierwszej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie uznał za „uzasadnione” założenia Komisji w celu zdefiniowania wielkości przywozu oraz za „racjonalne” i „wiarygodne” wynikające z nich szacunki. Sąd nie mógł ich zdaniem uznać, że Komisja oparła swą ocenę tej wielkości na zebranych dowodach, jak wymaga tego art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 117 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy tego przepisu ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny w szczególności wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych. Rzeczony przepis określa zatem, jakie dowody i badanie powinna przeprowadzić Komisja jako organ prowadzący dochodzenie w celu ustalenia szkody, aby mogła ona nałożyć cła antydumpingowe.
- 118 Rozporządzenie podstawowe nie definiuje jednak pojęcia „zebranych dowodów”. W swym dosłownym znaczeniu, w kontekście obejmującym w szczególności wymóg dokonania obiektywnej oceny, o której mowa w art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia, oraz cel ustalenia szkody, jakim jest umożliwienie nałożenia cła antydumpingowego względem przywozu towarów po cenach dumpingowych, rzeczony pojęcie oznacza okoliczności faktyczne, które wykazują w sposób potwierdzający, obiektywny i możliwy do sprawdzenia rzeczywisty charakter wskaźników tej szkody. Wyklucza ono przy tym, aby same twierdzenia, przypuszczenia lub wyrywkowe uwagi mogły stanowić takie wskaźniki.
- 119 Taka definicja zachowuje wymóg, przypomniany w pkt 61 niniejszego wyroku, zgodnie z którym prawo wtórne powinno być interpretowane w sposób możliwie jak najbardziej zgodny z umowami międzynarodowymi zawartymi przez Unię. Pojęcie „dowodów potwierdzających”, zawarte również w art. 3.1 porozumienia antydumpingowego, którego treść jest tożsama z treścią art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zostało zinterpretowane przez Organ Apelacyjny WTO w pkt 192 sprawozdania z dnia 24 lipca 2001 r. w sprawie „Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii” (WT/DS184/AB/R) jako oznaczające, że dowody te muszą mieć potwierdzający, obiektywny oraz możliwy do sprawdzenia charakter oraz muszą być wiarygodne.
- 120 W niniejszej sprawie z zaskarżonego wyroku wnika, że w celu obliczenia wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem w badanym okresie Komisja wykorzystała dane Eurostatu klasyfikowane według kodów pochodzących z nomenklatury scalonej (CN). Musiała ona dostosować te dane, ponieważ dotyczyły one nie tylko produktu objętego postępowaniem, ale także osprzętu miejskiego.
- 121 W szczególności w odniesieniu do produktów z żeliwa nieciągliwego objętych kodem CN ex 7325 10 00 Komisja, dla okresu od pierwszego dnia badanego okresu, to znaczy 1 stycznia 2013 r., do dnia 1 stycznia 2014 r. dysponowała danymi segregowanymi według subkodów, z których dwa obejmowały wyłącznie te produkty, a trzeci obejmował te produkty wraz z innymi produktami. Ta segregacja według subkodów została jednak zniesiona od dnia 1 stycznia 2014 r. W celu wyodrębnienia danych dotyczących żeliwa nieciągliwego za okres od 1 stycznia 2014 r. do dnia zakończenia okresu objętego dochodzeniem, to znaczy dnia 30 września 2016 r., Komisja uwzględniła 60 % wielkości zarejestrowanej jako przywóz z Chin w ramach kodu CN ex 7325 10 00, która to wartość procentowa odpowiadała części, na którą składały się produkty z żeliwa nieciągliwego przywiezione w ramach tego kodu przed dniem 1 stycznia 2014 r. względem ogółu produktów przywiezionych w ramach rzeczonego kodu, z uwzględnieniem klasyfikacji do

trzech subkodów produktów z żeliwa nieciągliwego, która istniała przed tym dniem. W odniesieniu do ostatniego z tych subkodów, który obejmował nie tylko produkty z żeliwa nieciągliwego, udział tych ostatnich produktów był szacowany na 30 %. Analogiczne obliczenia zostały dokonane dla przywozu z Indii i innych zainteresowanych państw trzecich (pkt 159 i 160 zaskarżonego wyroku).

- 122 Produkty objęte kodem CN ex 7325 99 10 w badanym okresie obejmowały żeliwo ciągliwe, a także inne produkty. W celu uwzględnienia wyłącznie produktów z żeliwa ciągliwego Komisja uwzględniła 100 % transakcji zaliczonych jako chiński przywóz objęty tym kodem, odejmując od tej wielkości 14 645 ton. Ta różnica odpowiadała transakcjom dokonywanym w 2004 r., których przedmiotem nie był produkt objęty postępowaniem, gdyż w odniesieniu do tego roku Komisja dysponowała danymi określającymi w odniesieniu do Chin przywóz objęty tym kodem, lecz nie dotyczący produktów objętego postępowaniem. Analogiczne obliczenia zostały dokonane dla przywozu z Indii. Komisja uznała ponadto na podstawie dochodzeń przeprowadzonych przez wnioskodawców, że przywóz z innych państw trzecich objęty tym samym kodem nie zawierał produktów z żeliwa ciągliwego (pkt 162–164 zaskarżonego wyroku).
- 123 W pkt 183–196 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut szczegółowy wnoszących odwołanie, zgodnie z którym dane wykorzystane przez Komisję oparte były na nieuzasadnionych i nieracjonalnych założeniach niepopartych żadnym zebrany dowodem. Sąd uzasadnił to oddalenie zarzutu stwierdzeniem że w braku dokładniejszych i nowszych informacji o podobnym lub wyższym stopniu wiarygodności i w świetle rozsądnego i wiarygodnego charakteru oszacowań przedstawionych przez Komisję oraz przy uwzględnieniu szerokiego zakresu uznania, jakim dysponuje ta instytucja, wielkość przywozu została prawidłowo określona.
- 124 Na poparcie części pierwszej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnoszą dwa argumenty. W pierwszej kolejności uznają oni, że założenie, zgodnie z którym podział poszczególnych typów produktów w ramach kodu CN był stały w czasie i równoważny w różnych państwach, nie jest ani racjonalne, ani wiarygodne. W braku potwierdzających to dowodów absurdalnym było przyjęcie, że ten podział nie uległ zmianie.
- 125 W tym względzie należy zauważyć, że w braku bardziej wiarygodnych dostępnych danych dane uzyskane po dokonaniu dostosowania innych danych mogą stanowić zebrane dowody, zdefiniowane w pkt 118 niniejszego wyroku, pod warunkiem, po pierwsze, że te inne dane same stanowią takie zebrane dowody, a po wtóre, że odnośne dostosowania zostaną dokonane w oparciu o racjonalne założenia tak, że wynik tych dostosowań będzie wiarygodny.
- 126 W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że dane Eurostatu wykorzystane przez Komisję w celu ustalenia w następstwie dostosowań wielkości odnośnego przywozu stanowiły zebrane dowody, zgodnie z tym jak zostały one zdefiniowane w pkt 118 niniejszego wyroku.
- 127 Ponadto w braku bardziej wiarygodnych dostępnych dowodów Sąd mógł, nie naruszając przy tym prawa, potwierdzić założenie Komisji, zgodnie z którym można było racjonalnie przyjąć, że w ramach tego samego kodu CN udział przywozu pokryw włączony stanowiących produkt objęty postępowaniem w stosunku do przywozu osprzętu miejskiego pozostawał stały w czasie. Wbrew temu, co twierdzą wnoszący odwołanie, fakt, że badanie Komisji ma na celu dokonanie oceny zmiany wielkości przywozu, nie wykazuje, że założenie to jest błędne, gdyż taka zmiana jest możliwa poprzez utrzymanie stałego podziału różnych typów produktów w ramach tego samego kodu CN.

- 128 Co więcej, w braku wiarygodnych danych dotyczących państw trzecich innych niż Chińska Republika Ludowa odnoszących się do wartości procentowej przywozu produktu objętego postępowaniem w stosunku do innych produktów objętych tym samym kodem CN Komisja mogła uwzględnić wartość procentową tego przywozu tak jak została ustalona w odniesieniu do przywozu z Chin. W braku bowiem innych wiarygodnych dostępnych danych dotyczących rzeczonoego przywozu produktu objętego postępowaniem Komisja mogła uznać, że taka ekstrapolacja jest racjonalna.
- 129 W rezultacie należy odrzucić pierwszy argument powołany przez wnoszących odwołanie na poparcie części pierwszej zarzutu pierwszego.
- 130 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie kwestionują ocenę Sądu, zgodnie z którą szacunki Komisji do celów oceny wielkości przywozu mogły być uznane za racjonalne i wiarygodne. Ich zdaniem Sąd błędnie uznał w pkt 179 zaskarżonego wyroku, że dane dotyczące chińskiego wywozu, których dostarczyły, były pozbawione znaczenia, podczas gdy przeciwnie, dane te wskazywały, że dane dotyczące przywozu Komisji były zawyżone.
- 131 W pkt 179 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że jeżeli strona skarżąca zamierza poważnie wiarygodność danych dotyczących wielkości przywozu wykorzystanych przez Komisję i wygrać sprawę, nie może ona ograniczyć się do przedstawienia alternatywnych danych liczbowych, takich jak wartości opracowane na podstawie pochodzących od organów celnych danych przedstawionych przez te organy w odniesieniu do spornego przywozu, lecz musi przedstawić dowody mogące podważyć dane przedstawione przez Komisję.
- 132 W rzeczonym pkt 179 Sąd stwierdził zatem, nie naruszając przy tym prawa ani nie nakładając nadmiernego ciężaru dowodu, na jakich warunkach strona skarżąca mogła w ważny sposób zakwestionować wiarygodność niektórych danych wykorzystanych przez Komisję. Takie zakwestionowanie nie może bowiem ograniczać się do przedstawienia alternatywnych danych, lecz musi również przedstawiać powody, dla których te dane są bardziej wiarygodne niż dane wykorzystywane przez Komisję.
- 133 W rezultacie drugi argument podniesiony przez wnoszących odwołanie na poparcie części pierwszej zarzutu pierwszego również należy odrzucić.
- 134 W związku z tym z wszystkich przedstawionych powyżej względów część pierwszą zarzutu pierwszego należy oddalić.

3) W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

- 135 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie twierdzą, po pierwsze, że oceny zawarte w pkt 199 i 200 zaskarżonego wyroku naruszają prawo, ponieważ Sąd nieprawidłowo ograniczył ciężący na Komisji obowiązek uwzględnienia wszystkich dostępnych informacji, a to z uwagi na to, że należy wziąć pod uwagę terminy procesowe oraz fakt, że wypełnienie tego obowiązku powinno prowadzić z wystarczająco dużym prawdopodobieństwem do bardziej wiarygodnych rezultatów niż rezultaty uzyskane w tych terminach. Obowiązek oparcia się na zebranych dowodach i uwzględnienia wszystkich dostępnych informacji w celu uzyskania tych dowodów jest bezwzględny obowiązek, niezależny od jakiegokolwiek terminu, jak potwierdził Trybunał w pkt 68 wyroku z dnia 10 września 2015 r., Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572).

- 136 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z rozporządzeniem podstawowym to na Komisji, jako instytucji prowadzącej dochodzenie, ciąży obowiązek wykazania występowania dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą (wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 47).
- 137 Wynika stąd, jak słusznie przypomniał Sąd w pkt 198 zaskarżonego wyroku, odwołując się do pkt 32 wyroku z dnia 22 marca 2012 r., GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), że rolą Komisji w dochodzeniu antydumpingowym nie jest bycie arbitrem, którego kompetencje ograniczałyby się do rozstrzygania wyłącznie na podstawie informacji i dowodów przedstawionych przez strony dochodzenia. Komisja ma również obowiązek zbadania z urzędu wszystkich istotnych informacji, których nie posiada, ale do których może mieć dostęp. W tym względzie art. 6 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego upoważnia Komisję do zwrócenia się do państw członkowskich o przekazanie jej informacji oraz o przeprowadzenie wszystkich niezbędnych ustaleń i kontroli.
- 138 Ten ciężący na Komisji obowiązek zbadania z urzędu należy jednak pogodzić z innymi obowiązkami, które nakłada na nią rozporządzenie podstawowe. Badanie to powinno zatem zostać przeprowadzone w terminie dochodzenia, o którym mowa w art. 6 ust. 9 tego rozporządzenia, z zastrzeżeniem wymogu ustanowionego w art. 3 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia, zgodnie z którym ustalenie szkody powinno opierać się na zebranych dowodach, po dokonaniu obiektywnej oceny.
- 139 Ponadto rzeczony obowiązek zbadania z urzędu dotyczy wyłącznie informacji, do których Komisja może sama mieć dostęp, które mają znaczenie dla prowadzonego przez nią dochodzenia antydumpingowego. Znaczenie to zależeć będzie w szczególności od treści oraz wiarygodności informacji i dowodów, którymi dysponuje już ona w wyniku współpracy zainteresowanych stron tego dochodzenia. Komisja jest bowiem zobowiązana zbadać z należytą starannością wszystkie informacje, którymi dysponuje (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo). W sytuacji gdy Komisja dysponuje wystarczająco wiarygodnymi informacjami w celu prowadzenia rzeczonego dochodzenia w sposób obiektywny, a informacje, do których może mieć sama dostęp, nie są prawdopodobnie bardziej wiarygodne, nie może być ona zobowiązana do wykonywania swych uprawnień dochodzeniowych z urzędu.
- 140 Jednakże w razie szczegółowego zakwestionowania określonych informacji przez stronę postępowania antydumpingowego Komisja jest zobowiązana zbadać z należytą starannością zasadność takiego zakwestionowania (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2015 r., Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, pkt 68) i w uzasadnionym zakresie dokonać ustaleń na podstawie innych wiarygodnych informacji.
- 141 W rezultacie Sąd nie naruszył prawa, uznając w pkt 199 i 200 zaskarżonego wyroku, że ocena ciężącego na Komisji obowiązku dokonania badania z urzędu powinna być dokonana z uwzględnieniem zarówno jej obowiązku zachowania terminów procesowych, jak i kwestii, czy odnośne dane mogły czy też nie prowadzić z wystarczająco dużym prawdopodobieństwem do bardziej wiarygodnych rezultatów niż rezultaty uzyskane w tych terminach.

- 142 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie twierdzą, po drugie, że w pkt 202–210 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie zastosował ciężący na Komisji obowiązek zbadania z urzędu wszystkich dostępnych informacji, uznając, że instytucja ta nie była zobowiązana ani do uzyskania danych od krajowych organów celnych, ani do przesłania kwestionariuszy importerom w celu uzyskania bardziej wiarygodnych danych lub skontrolowania przyjętych przez nią założeń.
- 143 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, jak stwierdzono w pkt 125 niniejszego wyroku, że Komisja może wykorzystać dane uzyskane po dostosowaniach wyłącznie w braku bardziej wiarygodnych dostępnych danych, co Komisja powinna zbadać z urzędu.
- 144 Ponadto, jeśli chodzi o dane, które Komisja mogła uzyskać od krajowych organów celnych, należy zauważyć w pierwszej kolejności, że w pkt 202 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż nieproporcjonalne byłoby wymaganie od Komisji, by zebrała od organów celnych wszystkich państw członkowskich wykazy importowe wyszczególniające indywidualne transakcje, przeanalizowała owe wykazy w celu ustalenia, czy można je wziąć pod uwagę, a następnie opracowała dane dotyczące produktu objętego postępowaniem za okres czterech lat dla całej Unii.
- 145 Taka ocena nie stanowi błędnego zastosowania ciężącego na Komisji obowiązku przeprowadzenia badania z urzędu. Owo zbieranie danych zakładałoby bowiem sprawdzenie każdej transakcji przywozu pokryw wjazdu do Unii w okresie objętym dochodzeniem, co byłoby praktycznie niemożliwe do wykonania w wyznaczonych terminach. Tymczasem, jak zauważono w pkt 138 niniejszego wyroku, ciężący na Komisji obowiązek przeprowadzenia badania z urzędu należy pogodzić z innymi obowiązkami, które nakłada na nią rozporządzenia podstawowe, a w szczególności z przewidzianymi w nim terminami.
- 146 W drugiej kolejności należy zauważyć, że w pkt 205 i 206 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że Komisja nie była również zobowiązana do opracowania próby danych poprzez zebranie określonych bardziej szczegółowych danych od krajowych organów celnych, gdyż po pierwsze, opracowanie takiej próby stanowiłoby istotne obciążenie w kategoriach nakładu pracy i wymagałoby znacznego czasu, co należy rozpatrywać w kontekście ścisłych terminów procesowych nałożonych na Komisję, a po wtóre, istotność takiej próby mogła wzbudzać wątpliwości, gdyż reprezentatywność wybranych transakcji mogłaby zostać zakwestionowana i nie pozwalałaby dokładnie obliczyć wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem.
- 147 Ta ocena Sądu nie jest również sprzeczna z ciężącym na Komisji obowiązkiem przeprowadzenia badania z urzędu, gdyż nie wydaje się, by zbieranie próby od krajowych organów celnych pozwoliło na uzyskanie bardziej wiarygodnych danych niż skorygowane dane uwzględnione przez Komisję w niniejszej sprawie.
- 148 Wreszcie co się tyczy danych, jakie Komisja mogła uzyskać od importerów, Sąd w pkt 207–209 zaskarżonego wyroku uznał, że Komisja nie była zobowiązana do uzyskania tych danych w niniejszej sprawie, gdyż nie byłyby one bardziej wiarygodne. Uzasadził tę ocenę, stwierdzając, po pierwsze, że 28 importerów, którzy zgłosili się w toku dochodzenia, podało w odpowiedzi na kwestionariusz załączony do zawiadomienia o wszczęciu postępowania łączną kwotę przedstawiającą wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem dotyczącą wyłącznie przywozu z Chin i Indii, po drugie, dane te nie były w niniejszym przypadku posegregowane według kodów CN tego produktu, oraz po trzecie, odpowiedzi te mogły zostać zweryfikowane jedynie w odniesieniu do trzech importerów objętych próbą, którzy odpowiedzieli na ten kwestionariusz, i nie wykazano, że byłyby one wystarczająco reprezentatywne dla ogółu importerów rzeczzonego produktu. Sąd poparł tę ocenę, powołując się na fakt, że Komisja

wskazała, że rynek był rozdrobniony i charakteryzował się dużą liczbą małych i średnich przedsiębiorstw, a w takich warunkach nie było wykluczone, iż wielu innych niezależnych importerów działających na rynku, którzy nie byli bezpośrednio zainteresowani współpracą w dochodzeniu, nie zgłosiło się.

- 149 W tym względzie należy zauważyć, że sam fakt, iż odpowiedzi importerów na rzeczony kwestionariusz nie zawierały dostatecznie szczegółowych informacji co do odnośnego przywozu, nie wystarczała, aby zwolnić Komisję z obowiązku zbadania z urzędu, czy importerzy ci mieli bardziej wiarygodne dane niż dane skonstruowane w oparciu o dane z Eurostatu. Jednakże błąd popełniony przez Sąd w tym względzie jest bezskuteczny. Jak zauważyła bowiem Komisja w swojej odpowiedzi na odwołanie, nawet gdyby zażądała bardziej szczegółowych informacji, informacje te byłyby wciąż mniej wyczerpujące niż informacje z Eurostatu. Ustalenie faktyczne, zgodnie z którym nie było wykluczone, że wielu innych niezależnych importerów działających na rynku nie miało bezpośredniego interesu we współpracy w dochodzeniu, nie jest bowiem kwestionowane. W rezultacie nie jest potwierdzone, że zebranie danych dotyczących przywozu od importerów pozwoliłoby na uzyskanie bardziej wiarygodnych danych niż skorygowane dane uwzględnione przez Komisję w niniejszej sprawie.
- 150 Z powyższych powodów część druga zarzutu pierwszego i w rezultacie zarzut pierwszy w całości powinny zostać oddalone.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego

a) Argumentacja stron

- 151 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 305–311 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie potwierdził oceny Komisji dotyczące szkody poniesionej przez Saint-Gobain PAM oraz związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a tą szkodą. Oceny te nie są oparte na zebranych dowodach i obiektywnej ocenie w rozumieniu art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, gdyż przy obliczaniu tej szkody nie zostały uwzględnione zyski ze sprzedaży dokonanej na rzecz zajmujących się sprzedażą podmiotów powiązanych z Saint-Gobain PAM. Biorąc pod uwagę wyłącznie koszty ponoszone przez Saint-Gobain PAM w kontekście działalności produkcyjnej, niezależnie od rodzaju następującej po tym sprzedaży, Komisja nie uwzględniła przy obliczaniu ogólnej rentowności tego przedsiębiorstwa „ukrytych” zysków uzyskanych przez nie ze sprzedaży tym podmiotom powiązanych produktu objętego postępowaniem. Te zyski zostały uznane za koszty do celów obliczenia szkody, co oznacza, że rentowność Saint-Gobain PAM została zaniżona, a szkoda zawyżona.
- 152 Komisja i interwenienci twierdzą zasadniczo, że zarzut ten jest niedopuszczalny, gdyż podnoszone naruszenie prawa jest niezrozumiałe i sprowadza się do zakwestionowania niepodważonej oceny faktycznej, oraz pomocniczo – że jest on bezzasadny.

b) Ocena Trybunału

- 153 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, potwierdzając dokonaną przez Komisję ocenę szkody poniesionej przez Saint-Gobain PAM. Według tej oceny szkoda ta została zawyżona, gdyż Komisja błędnie uznała, iż zyski Saint-Gobain PAM ze sprzedaży na rzecz powiązanych podmiotów zajmujących się sprzedażą stanowiły koszty.

- 154 W tym względy należy zauważyć, że w części piątej zarzutu pierwszego skargi wniesionej do Sądu wnoszący odwołanie zarzucali Komisji, iż do celów obliczenia szkody poniesionej przez Saint-Gobain PAM wykorzystano ceny odsprzedaży fakturowane w ramach grupy spółek, do której należy ów producent, tj. ceny transferowe, podczas gdy ocena rzeczywistej rentowności powinna być zostać dokonana poprzez porównanie wartości sprzedaży na rzecz klientów niepowiązanych z kosztami produkcji produktów, a także z kosztami sprzedaży, kosztami administracyjnymi i kosztami ogólnymi odsprzedawców.
- 155 W pkt 305–307 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił ten zarzut, uznając, iż fakt, że Saint-Gobain PAM sprzedawała produkt objęty postępowaniem zarówno bezpośrednio niezależnym klientom, jak i pośrednio poprzez powiązane przedsiębiorstwa handlowe, nie miał wpływu na ustalenie kosztów produkcji, gdyż te dwa typy sprzedaży dotyczyły produktów wytworzonych przez to przedsiębiorstwo, a wartość uwzględniona przez Komisję odpowiadała kosztom produkcji ponoszonym przez to przedsiębiorstwo niezależnie od późniejszego sposobu sprzedaży. Sąd wywnioskował z tego, że okoliczność, iż niektóre transakcje sprzedaży były dokonywane za pośrednictwem spółek powiązanych, nie miała żadnego wpływu na obliczone koszty produkcji Saint-Gobain PAM i, co za tym idzie, na oszacowanie szkody poniesionej przez przemysł Unii.
- 156 Sąd nie uznał zatem, że zyski Saint-Gobain PAM ze sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rzecz powiązanych z nią podmiotów zajmujących się sprzedażą stanowiły część kosztów tej spółki do celów ustalenia szkody poniesionej przez przemysł Unii. Zarówno bowiem dla sprzedaży bezpośredniej, jak i sprzedaży pośredniej dokonanej za pośrednictwem powiązanych podmiotów zajmujących się sprzedażą uwzględnione koszty były kosztami produkcji Saint-Gobain PAM.
- 157 Zarzut szczegółowy wnoszący odwołanie, zgodnie z którym uwzględnione koszty Saint-Gobain PAM obejmowały zyski tej spółki ze sprzedaży dokonanej przez nią na rzecz powiązanych podmiotów zajmujących się sprzedażą, zmierza do zakwestionowania oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd, przy czym nie zostało wykazane ani nawet podniesione przeinaczenie dowodów. Otóż ten zarzut szczegółowy jest niedopuszczalny w oparciu o utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny istotnego stanu faktycznego, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem – z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia – kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach analizy odwołania (wyrok z dnia 2 lutego 2023 r., Hiszpania i in./Komisja, C-649/20 P, C-658/20 P i C-662/20 P, EU:C:2023:60, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 158 W rezultacie w świetle powyższego zarzut drugi należy odrzucić jako niedopuszczalny.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego

- 159 W zarzucie trzecim, obejmującym dwie części, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie uznał w pkt 371–392 i 397 zaskarżonego wyroku, że do celów oceny związku przyczynowego między przywozem produktu objętego postępowaniem a szkodą poniesioną przez przemysł Unii nie było konieczne dokonanie analizy z podziałem na segmenty mimo różnic między produktami standardowymi a produktami niestandardowymi, a także różnic między produktami z żeliwa szarego a produktami z żeliwa ciągłego.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego

1) Argumentacja stron

- 160 W części pierwszej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, ograniczając przypadki, w których należy dokonać analizy szkody z podziałem na segmenty, wyłącznie do przypadków, w których odnośne produkty nie są zamienne. W pkt 378 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał zatem, że analiza z podziałem na segmenty nie jest wymagana, gdy produkty te są w wystarczającym stopniu zamienne, a w pkt 383–392 zaskarżonego wyroku błędnie ograniczył swoją analizę do kwestii, czy rzeczony produkt stanowiły jeden produkt do celów postępowania antydumpingowego, powołując się na wyrok z dnia 10 marca 1992 r., Sanyo Electric/Rada (C-177/87, EU:C:1992:111). Zdaniem wnoszących odwołanie między produktami standardowymi a produktami niestandardowymi, a także między produktami z żeliwa szarego a produktami z żeliwa ciągłego występują znaczące różnice. Różnice te są istotne dla klientów tych produktów. Ponadto odnośny przywóz dotyczył wyłącznie produktów standardowych i prawie wyłącznie produktów z żeliwa ciągłego. Takie okoliczności uzasadniałyby dokonanie analizy z podziałem na segmenty, która wpłynęłaby na ocenę związku przyczynowego.
- 161 Komisja uznała, że ta część pierwsza jest niedopuszczalna z uwagi na to, że wnoszący odwołanie nie wskazali w wystarczająco szczegółowy sposób naruszenia prawa występującego w zaskarżonym wyroku. Ponadto Komisja i interwenienci uważają, że rzeczona część pierwsza jest bezzasadna.

2) Ocena Trybunału

- 162 Co się tyczy dopuszczalności części pierwszej zarzutu trzeciego należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a także art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie powinno dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie wniesiono, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem uznania odwołania lub danego zarzutu za niedopuszczalne (zob. w szczególności wyroki: z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 29; z dnia 15 grudnia 2022 r., Picard/Komisja; C-366/21 P, EU:C:2022:984, pkt 52).
- 163 W tej części pierwszej wnoszący odwołanie wskazują jednak w wystarczająco dokładny sposób podnoszone naruszenie prawa, a także powody, dla których Sąd popełnił to naruszenie. Uważają oni bowiem, że Sąd błędnie ograniczył analizę z podziałem na segmenty szkody wyrządzonej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych do sytuacji, w której odnośne produkty nie są zamienne, i powołują się na poparcie swego twierdzenia na wyroki z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada (T-35/01, EU:T:2004:317) i z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja (T-500/17, EU:T:2019:691). W rezultacie należy ich zdaniem oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję.
- 164 Co się tyczy zasadności tej części pierwszej należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ustaleniu szkody powinna towarzyszyć obiektywna ocena wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych, jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii oraz wpływu tego przywozu na przemysł Unii. Artykuł 3 ust. 3 tego

rozporządzenia przewiduje, że w odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny należy badać, czy w przypadku tego przywozu nie nastąpiło istotne podcięcie ceny w porównaniu z ceną podobnego produktu przemysłu unijnego.

- 165 Mimo iż rozporządzenie podstawowe nie narzuca żadnej szczególnej metody analizy podcięcia cenowego, z brzmienia tego art. 3 ust. 3 wynika, że metoda wykorzystana w celu ustalenia ewentualnego podcięcia cenowego powinna co do zasady być stosowana na poziomie „produktu podobnego” w rozumieniu art. 1 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia, nawet jeśli może on składać się z różnych typów produktów należących do różnych segmentów rynku. Co za tym idzie, rozporządzenie podstawowe nie nakłada co do zasady na Komisję obowiązku przeprowadzenia analizy istnienia podcięcia cenowego na poziomie innym niż poziom produktu podobnego (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 73–75).
- 166 Jednakże ponieważ zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia „obiektywnej oceny” wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów podobnych przemysłu Unii, instytucja ta jest zobowiązana uwzględnić w swojej analizie podcięcia cenowego wszystkie zebrane dowody w sprawie, w tym, w stosownych przypadkach, te dotyczące różnych segmentów rynku produktu objętego postępowaniem (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 77).
- 167 W związku z tym aby zapewnić obiektywność analizy podcięcia cenowego, Komisja może w pewnych okolicznościach być zobowiązana – mimo przysługującego jej szerokiego zakresu uznania – do dokonania takiej analizy na poziomie segmentów rynku odnośnego produktu. Może tak być w sytuacji daleko posuniętej segmentacji rynku odnośnego produktu, w której przywóz objęty dochodzeniem antydumpingowym był w przeważającej mierze skoncentrowany w jednym z segmentów rynku odnośnego produktu, z zastrzeżeniem jednak, że produkt podobny jako całość zostanie należycie uwzględniony. Może tak być również w szczególnej sytuacji charakteryzującej się silną koncentracją sprzedaży krajowej i przywozu towarów po cenach dumpingowych w różnych segmentach, a także znaczną różnicą cen między tymi segmentami. W takich okolicznościach Komisja może być bowiem zobowiązana do uwzględnienia udziałów w rynku każdego typu produktu oraz wspomnianych różnic cen w celu zapewnienia obiektywności analizy dotyczącej występowania podcięcia cenowego (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 78–81, 110, 111).
- 168 W świetle powyższego Sąd mógł uznać, jak uczynił to w pkt 378 zaskarżonego wyroku, że analiza z podziałem na segmenty nie jest wymagana, gdy odnośne produkty są w wystarczającym stopniu zamienne. Wystarczający stopień zamienności tych typów produktów gwarantuje brak posuniętej segmentacji rynku i tym samym obiektywny charakter analizy podcięcia cenowego, ponieważ powoduje, iż sprzedaż produktów unijnych jest zaburzona w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych niezależnie od segmentu tych produktów lub tego przywozu.
- 169 Wynika stąd, że jeżeli taka zamienność jest wykazana, postrzeganie różnic między produktami standardowymi a produktami niestandardowymi, a także między produktami z żeliwa szarego a produktami z żeliwa ciągliwego przez klientów tych produktów, oraz fakt, że przywóz towarów po cenach dumpingowych dotyczył wyłącznie produktów standardowych i prawie wyłącznie produktów z żeliwa ciągliwego, nie mogą uzasadniać analizy z podziałem na segmenty.

- 170 Ponadto Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 383 zaskarżonego wyroku, że przynależność produktów do różnych gam nie wystarczy, by wykazać brak zamienności sam w sobie i w konsekwencji potrzebę przeprowadzenia analizy z podziałem na segmenty. Jak słusznie zauważył bowiem Sąd w tym punkcie, produkty należące do różnych gam mogą mieć identyczne funkcje lub zaspokajać te same potrzeby.
- 171 W rezultacie część pierwszą zarzutu trzeciego należy oddalić jako bezzasadną.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego

1) Argumentacja stron

- 172 W części drugiej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie twierdzą, że w zaskarżonym wyroku Sąd popełnił błąd gdyż nie uwzględnił ani nie ustosunkował się do ich argumentu, zgodnie z którym w celu dokonania oceny występowania związku przyczynowego należało uwzględnić charakter przywozu towarów po cenach dumpingowych. Zdaniem wnoszących odwołanie z uwagi na charakter tego przywozu, obejmującego prawie wyłącznie produkty standardowe i produkty z żeliwa ciągliwego, nie można było wykazać żadnego związku przyczynowego, zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, między rzeczonym przywozem a szkodą w odniesieniu do „produktu podobnego” bez przeprowadzania bardziej szczegółowego badania tej szkody w odniesieniu do, po pierwsze, produktów z żeliwa ciągliwego w przeciwieństwie do produktów z żeliwa szarego, a po drugie, produktów standardowych w przeciwieństwie do produktów niestandardowych.
- 173 Celem zilustrowania wagi tego błędu Sądu wnoszący odwołanie twierdzą, że Komisja zastosowała metodę porównania produktów opartą na PCN (zwaną dalej „metodą PCN”) wyłącznie w ramach badania występowania podcięcia cenowego, a nie badania wskaźników występowania szkody, takich jak wielkość sprzedaży i rentowność, które zostały ocenione wyłącznie dla całego produktu podobnego. W rezultacie Komisja nie miała możliwości ustalenia, czy szkoda stwierdzona na podstawie każdego z tych wskaźników odnosiła się do segmentu obejmującego chiński przywóz i czy w konsekwencji szkoda ta została wywołana tym przywozem. Ponadto fakt, że Komisja wykazała istnienie podcięcia cenowego wyłącznie w odniesieniu do 62,6 % całkowitej sprzedaży dokonanej przez producentów Unii, potęgował konieczność przeprowadzenia oceny, czy szkoda stwierdzona w odniesieniu do podobnego produktu odnosi się do kategorii produktów, które nie były w ogóle lub prawie w ogóle przedmiotem przywozu. W każdym wypadku Sąd błędnie nałożył na wnoszących odwołanie nadmierny ciężar dowodu w zakresie wykazania różnic między kategoriami produktów, które wymagały analizy z podziałem na segmenty.
- 174 Sąd naruszył również prawo, odrzucając w pkt 391 i 392 zaskarżonego wyroku wagę „preferencji” lub „pierwszeństwa” między różnymi segmentami. To właśnie taka preferencja mogłaby prowadzić do braku związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą jaką poniósł przemysł Unii, w sytuacji gdy przywóz ten dotyczył wyłącznie jednego segmentu, a szkoda została stwierdzona wśród producentów Unii w innym segmencie. Okoliczność, że w pkt 391 i 392 tego wyroku Sąd uznał istnienie pierwszeństwa lub preferencji ze strony konsumentów w niektórych państwach członkowskich dla określonego rodzaju żeliwa za „twierdzenie”, które „nie zostało poparte konkretnymi dowodami”, stanowiłoby działanie ewidentnie błędne i wprowadzające w błąd. Po pierwsze bowiem, Komisja przyznała

występowanie tej preferencji. Po drugie, wszystkie zainteresowane strony, w tym wnioskodawcy, podkreślali różnice występujące między produktami z żeliwa ciągliwego a produktami z żeliwa szarego.

175 Komisja i interwenienci uważają, że część druga zarzutu trzeciego jest bezskuteczna, ponieważ wnoszący odwołanie nie wykazali, że odnośne produkty nie były zamiennie. W każdym zaś wypadku ta część druga jest bezzasadna, gdyż zamienny charakter tych produktów stał na przeszkodzie sztucznemu oddzieleniu analizy szkody od analizy związku przyczynowego.

2) Ocena Trybunału

176 W części drugiej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd nie uwzględnił ani nie ustosunkował się do ich argumentu, zgodnie z którym nie można było wykazać żadnego związku przyczynowego, zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, bez przeprowadzenia analizy w zależności od segmentów produktów standardowych, produktów niestandardowych, produktów z żeliwa ciągliwego i produktów z żeliwa szarego, gdyż przywóz towarów po cenach dumpingowych obejmował prawie wyłącznie produkty standardowe i produkty z żeliwa ciągliwego.

177 W tym względzie należy zauważyć, że w pkt 382–385 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że ze względu na zamienność produktów standardowych i produktów niestandardowych, a także brak dowodów na twierdzenie przeciwne ze strony wnoszących odwołanie, analiza szkody z podziałem na segmenty z rozróżnieniem na produkty standardowe i produkty niestandardowe nie była wymagana. Sąd w pkt 387–392 zaskarżonego wyroku zauważył ponadto, że Komisja uznała, iż produkty z żeliwa ciągliwego i produkty z żeliwa szarego były zamiennie i że wnoszący odwołanie nie przedstawili dowodów podważających tę ocenę, gdyż powołali się wyłącznie na występowanie „pierwszeństwa” lub „preferencji” w niektórych państwach członkowskich dla określonego rodzaju żeliwa. W rezultacie Sąd orzekł, że analiza szkody z podziałem na segmenty z rozróżnieniem na żeliwo ciągliwe i żeliwo szare nie była konieczna.

178 Ponieważ z oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd wynika, że zarówno produkty standardowe i produkty niestandardowe, jak i produkty z żeliwa ciągliwego oraz produkty z żeliwa szarego były zamiennie, analiza szkody w zależności od segmentów odnośnych produktów nie była wymagana. Jak bowiem stwierdzono w pkt 168 niniejszego wyroku, z zamiennego charakteru tych produktów wynika, że sprzedaż produktów unijnych jest zaburzona w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych niezależnie od segmentu tych produktów lub tego przywozu.

179 Należy zatem odrzucić jako bezskuteczny argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym stosując metodę PCN, Komisja uwzględniła segmentację odnośnych produktów, przy czym metoda ta nie była zadowalająca, gdyż obejmowała wyłącznie badanie jednego z wielu wskaźników szkody, to znaczy występowania podcięcia cenowego i dotyczyła jedynie 62,6 % całkowitej sprzedaży dokonanej przez producentów Unii objętych próbą. Ponieważ zamienny charakter odnośnych produktów nie wymagał analizy z podziałem na segmenty, podnoszone braki tej metody do celów analizy z podziałem na segmenty są bez znaczenia.

180 W zakresie, w jakim wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd nie zbadał ich zarzutu szczegółowego dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego z uwagi na brak analizy z podziałem na segmenty, należy zauważyć, że wprawdzie ten art. 3 ust. 2 i 3 oraz rzeczony art. 3 ust. 6 i 7 mają różne cele, ponieważ pierwszy z nich reguluje ustalenie szkody dla przemysłu Unii,

a drugi określa przesłanki występowania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a tą szkodą, jednak przepisy te, jak zauważono w pkt 363 zaskarżonego wyroku, są wzajemnie powiązane. Artykuł 3 ust. 6 tego rozporządzenia przewiduje bowiem wyraźnie, że wykazanie, iż przywóz powoduje szkodę, powinno mieć miejsce na podstawie zebranych dowodów przedstawionych w związku z ust. 2 tego artykułu, co wymaga wykazania, że wielkość lub poziomy cen ustalone na podstawie ust. 3 tego samego artykułu wywierają istotny wpływ na przemysł Unii. W pkt 364 tego wyroku Sąd słusznie zatem przypomniał, że badanie, o którym mowa w art. 3 ust. 3 rzeczonoego rozporządzenia, powinno stanowić podstawę analizy dotyczącej związku przyczynowego między rzeczonym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

- 181 Wynika stąd, że ocena, zgodnie z którą analiza z podziałem na segmenty nie jest wymagana w ramach badania szkody na podstawie art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, zachowuje ważność również w odniesieniu do badania dotyczącego związku przyczynowego na podstawie tego art. 3 ust. 6 i 7. Uznając w pkt 382–392 zaskarżonego wyroku, że analiza z podziałem na segmenty odnośnych produktów nie była uzasadniona w ramach badania szkody zważywszy na ich zamienny charakter, Sąd w sposób dorozumiany, lecz niewątpliwie oddalił zatem zarzut szczegółowy wnoszących odwołanie dotyczący naruszenia art. 3 ust. 6 i 7 tego rozporządzenia z uwagi na brak takiej analizy.
- 182 Ponadto należy oddalić jako bezzasadny argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Sąd nałożył na nich nadmierny ciężar dowodu w zakresie wykazania różnic między kategoriami produktów, które wymagają analizy z podziałem na segmenty. W zakresie, w jakim analiza z podziałem na segmenty jest uzasadniona wyłącznie w celu zagwarantowania obiektywności badania skutku przywozu towarów po cenach dumpingowych na podobne produkty przemysłu Unii, obowiązek wykazania, że odnośne produkty nie są w wystarczającym stopniu zamiennie, w celu uzasadnienia konieczności analizy z podziałem na segmenty nie stanowi nadmiernego ciężaru dowodu.
- 183 Wreszcie w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 392 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, odmawiając w ramach oceny szkody znaczenia preferencji lub pierwszeństwa jakie przyznają konsumenci w niektórych państwach członkowskich jednemu z rodzajów odnośnego żeliwa, należy zauważyć, że w tej kwestii Sąd oddalił ich argumenty w oparciu o dwie niezależne podstawy. Po pierwsze, Sąd stwierdził, że ich twierdzenia w tym względzie nie były poparte konkretnymi okolicznościami, a po drugie, uznał, iż samo tylko pierwszeństwo nie pozwala na ustalenia z całą pewnością braku lub niewystarczającej zamienności produktów. W zakresie, w jakim w odwołaniu wnoszący odwołanie nie kwestionują tej drugiej podstawy, ich argumenty dotyczące istnienia konkretnych okoliczności popierających ich twierdzenia należy oddalić jako bezskuteczne.
- 184 W świetle powyższego część drugą zarzutu trzeciego i w rezultacie zarzut trzeci w całości należy oddalić.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego

a) Argumentacja stron

- 185 W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie twierdzą, że w pkt 425 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, a także ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, orzekając, że istnienie marginesu podcięcia cenowego w odniesieniu do 62,6 % sprzedaży producentów Unii objętych próbą było wystarczające do stwierdzenia istnienia znacznego podcięcia cenowego w rozumieniu art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia. Sąd nie dokonał tym samym oceny, czy brak podcięcia cenowego w odniesieniu do 37,4 % tej sprzedaży uniemożliwił stwierdzenie związku przyczynowego na podstawie art. 3 ust. 6 i 7 tego rozporządzenia. Stwierdzona szkoda mogłaby bowiem dotyczyć typów produktów, które nie są objęte przywozem po cenach dumpingowych, co wpłynęłoby na obiektywność badania szkody wywołanej tym przywozem.
- 186 Ponadto w pkt 417 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, uzależniając analizę wpływu braku podcięcia cenowego w odniesieniu do 37,4 % rzeczonyj sprzedaży od stwierdzenia występowania podziału rynku Unii na segmenty. Tymczasem występowanie takiego podziału na segmenty nie jest wymagane, aby Komisja zbadała z należytą starannością związek przyczynowy. Brak podcięcia cenowego i odpowiedniej kategorii przywożonych produktów w odniesieniu do istotnej części sprzedaży w Unii mógłby uniemożliwić stwierdzenie związku przyczynowego w odniesieniu do szkody poniesionej przez cały przemysł Unii.
- 187 Wnoszący odwołanie kwestionują również, że metoda PCN może uzasadniać podejście przyjęte w spornym rozporządzeniu. Brak zgodności między odpowiednimi PCN w ramach kontroli wrywkowej zakłada sprawdzenie, czy mimo tego braku można wykazać związek przyczynowy. Mogłaby ona obejmować na przykład analizę mającą na celu ustalenie, czy przywóz inny niż przywóz samych producentów objętych próbą obejmuje typy produktów niemających odpowiedników. Nie miałyby to jednak miejsca w niniejszej sprawie.
- 188 Komisja i interwenienci kwestionują argumentację wnoszących odwołanie.

b) Ocena Trybunału

- 189 Na mocy art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w zgodzie z ust. 2 tego artykułu, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę, co zakłada wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3 tego samego artykułu, wywierają istotny wpływ na przemysł Unii.
- 190 W pkt 417–425 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że w odróżnieniu od sytuacji występującej w dwóch innych sprawach w niniejszej sprawie Komisja nie stwierdziła istnienia różnych segmentów i mimo iż podzieliła ona produkt objęty postępowaniem według kodów PCN do celów porównania, produkt ten obejmował różne typy produktów, które były zamienne. W tych okolicznościach Sąd uznał, że istnienie marginesu podcięcia cenowego w przedziale od 31,6 do 39,2 %, dotyczącego 62,6 % sprzedaży producentów z Unii objętych próbą, było wystarczające do tego, aby stwierdzić istnienie znacznego podcięcia cenowego w stosunku do ceny podobnego produktu przemysłu Unii w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

- 191 Wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo i naruszył obowiązek uzasadnienia, nie dokonując oceny, czy brak podcięcia cenowego w stosunku do 37,4 % tej sprzedaży uniemożliwił czy nie stwierdzenie związku przyczynowego na podstawie art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego. Naruszył on również prawo, uzależniając konieczność dokonania analizy wpływu tego braku podcięcia cenowego od stwierdzenia występowania podziału rynku Unii na segmenty.
- 192 Co się tyczy zarzutu szczegółowego dotyczącego naruszenia prawa należy zauważyć, że o ile art. 3 rozporządzenia podstawowego wskazuje szereg czynników, które należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu szkody wyrządzonej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych, o tyle nie przewiduje on, jak zauważono w pkt 165 niniejszego wyroku, żadnej szczególnej metody analizy podcięcia cenowego. W zakresie, w jakim ustalenie to obejmuje złożone oceny ekonomiczne, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 112 niniejszego wyroku Komisji przysługuje szeroki zakres uznania co do wyboru tej metody.
- 193 Ponadto rozporządzenie podstawowe nie przewiduje, że Komisja jest systematycznie zobowiązana uwzględnić ogół produktów sprzedawanych przez przemysł Unii w tym typy odnośnego produktu niebędące przedmiotem wywozu przez producentów eksportujących objętych próbą przy ustalaniu występowania szkody wyrządzonej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.
- 194 Brzmienie art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, do którego odwołuje się art. 3 ust. 6 tego rozporządzenia, nie zobowiązuje bowiem Komisji do uwzględnienia w ramach badania wpływu tego przywozu na ceny przemysłu Unii całej sprzedaży produktu podobnego tego przemysłu (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 152,153, 159).
- 195 Potwierdza to fakt, że badanie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny przemysłu Unii, jakie należy przeprowadzić do celów ustalenia szkody, zakłada porównanie sprzedaży nie tego samego przedsiębiorstwa, jak ma to miejsce w przypadku ustalania marginesu dumpingu, który jest obliczany na podstawie danych dotyczących danego producenta eksportującego, ale wielu przedsiębiorstw, to znaczy producentów eksportujących objętych próbą i przedsiębiorstw przemysłu Unii objętych próbą. Tymczasem porównanie sprzedaży tych przedsiębiorstw będzie często trudniejsze w ramach analizy podcięcia cenowego niż w ramach ustalania marginesu dumpingu, ponieważ gama typów produktów sprzedawanych przez te różne przedsiębiorstwa będzie miała tendencję do pokrywania się tylko częściowo (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 154, 155).
- 196 Ryzyko to, polegające na tym, że niektóre typy produktów mogą nie zostać uwzględnione w ramach analizy podcięcia cenowego ze względu na różnicę w gamie produktów sprzedanych przez te różne przedsiębiorstwa, jest tym wyższe, im bardziej szczegółowe są PCN. O ile bowiem większa szczegółowość PCN ma tę zaletę, że porównywane są typy produktów posiadające więcej wspólnych cech fizycznych i technicznych, o tyle z kolei jej wadą jest to, że zwiększa prawdopodobieństwo, że niektóre typy produktów sprzedawanych przez określone zainteresowane spółki nie będą miały odpowiedników i nie będą w związku z tym mogły być porównywane ani uwzględnione w tej analizie (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 156, 157).
- 197 Wykorzystanie przez Komisję szerokiego zakresu uznania w zakresie wyboru metody stosowanej do analizy podcięcia cenowego może powodować nieuchronnie, jak jest to w przypadku metody PCN, że niektóre typy produktów nie mogą być porównane i co za tym idzie, nie są uwzględnione

w ramach rzeczonyj analizy. Wykonywanie tego uznania jest jednak ograniczone nałożonym na Komisję w art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego obowiązkiem dokonania obiektywnego badania skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny przemysłu Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 158).

- 198 W niniejszej sprawie decyzja Komisji o zastosowaniu metody PCN spowodowała, że mogła ona porównać wyłącznie 37,4 % sprzedaży producentów Unii objętych próbą.
- 199 Jednakże fakt, że Komisja mogła wykazać istnienie marginesu podcięcia cenowego wynoszącego od 31,6 do 39,2 % w odniesieniu do 62,6 % tej sprzedaży, stanowi znaczne podcięcie cenowe tych producentów, które może być uznane za mające istotny wpływ na przemysł Unii w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- 200 Ponadto i w każdym razie wnoszący odwołanie z braku porównania 37,4 % rzeczonyj sprzedaży wywodzą błędnie, że odnośny przywóz nie miał wpływu na tę sprzedaż. W zakresie, w jakim produkt objęty postępowaniem obejmuje różne typy produktów, które są zamienne, i jednocześnie nie występuje posunięta segmentacja rynku odnośnego produktu (zob. pkt 167 niniejszego wyroku), przywóz ten miał prawdopodobnie również wpływ na ceny produktów producentów Unii objętych próbą, które nie mogły być porównane na podstawie metody PCN. Fakt, że ten wpływ nie został wyrażony w liczbach na podstawie tej metody, nie wystarcza do zakwestionowania obiektywności oceny, zgodnie z którą rzeczony przywóz musiał wpłynąć na ceny wszystkich typów produktów producentów Unii, ponieważ produkty te są zamienne.
- 201 W rezultacie zarzut szczegółowy wnoszący odwołanie dotyczący naruszenia przez Sąd art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego z uwagi na brak uwzględnienia podcięcia cenowego w odniesieniu do 37,4 % sprzedaży producentów Unii objętych próbą powinien zostać oddalony jako bezzasadny, gdyż błędnie uznali oni, że dla tej wartości procentowej sprzedaży nie występowało podcięcie cenowe, a Komisja na podstawie metody PCN wykazała znaczne podcięcie cenowe mające istotny wpływ na przemysł Unii.
- 202 Co się tyczy zarzutu szczegółowego dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału spoczywający na Sądzie na mocy art. 36 i art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obowiązek uzasadnienia nie nakazuje Sądowi dokonania wyjaśnienia, które podejmowałoby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie to może być zatem dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie podstaw, na których Sąd oparł swe rozstrzygnięcie, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli w trybie odwołania (wyrok z dnia 14 września 2016 r., Trafilerie Meridionali/Komisja, C-519/15 P, EU:C:2016:682, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 203 Tymczasem w świetle uzasadnienia zawartego w pkt 406–425 zaskarżonego wyroku i oceny zawartej w pkt 192–201 niniejszego wyroku należy uznać, że uzasadnienie to umożliwiło wnoszącym odwołanie poznanie podstaw, na których Sąd oparł swe rozstrzygnięcie, a Trybunałowi dokonanie kontroli. W rezultacie zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia należy oddalić.
- 204 W świetle powyższych rozważań zarzut czwarty należy oddalić.

5. W przedmiocie zarzutu piątego

a) Rozważania wstępne

- 205 W zarzucie piątym, obejmującym trzy części, wnoszący odwołanie kwestionują ocenę Sądu w zakresie ich zarzutu trzeciego skargi wniesionej w pierwszej instancji, dotyczącego niedochowania przez Komisję należnych im gwarancji proceduralnych, a to z uwagi na to, że instytucja ta nie przekazała im informacji przydatnych do ustalenia dumpingu i szkody.
- 206 Części druga i trzecia tego zarzutu piątego odnoszą się w szczególności do zasadności ustaleń Sądu dotyczących badania zarzutu trzeciego skargi wniesionej w pierwszej instancji, który CCCME podniosła we własnym imieniu. Jednakże, jak zauważono w pkt 48–75 i 100 niniejszego wyroku, CCCME nie miała legitymacji procesowej do wniesienia we własnym imieniu skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. W rezultacie części druga i trzecia zarzutu piątego są niedopuszczalne.

b) W przedmiocie części pierwszej zarzutu piątego

1) Argumentacja stron

- 207 W części pierwszej zarzutu piątego wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 435–438 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo lub – pomocniczo – przeinaczył okoliczności faktyczne, uznając za niedopuszczalny zarzut trzeciej skargi o stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim dotyczył on naruszenia gwarancji proceduralnych, na które powoływali się członkowie CCCME i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie, z uwagi na to, że nie brali oni udziału w dochodzeniu. Owi członkowie i wnoszący odwołanie brali udział w dochodzeniu, gdyż byli albo producentami eksportującymi objętymi próbą, albo producentami eksportującymi wymienionymi w spornym rozporządzeniu jako podmioty współpracujące przy wyborze tej próby. Przedstawienie formularza kontroli wyrwykowej jest dla producenta eksportującego sposobem „zgłoszenia się” w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania na podstawie art. 5 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Ponadto Komisja stwierdziła w odpowiedzi na skargę przed Sądem, że chińskie spółki wnoszące odwołanie, zarówno nieobjęte, jak i objęte próbą, otrzymały z jej strony „dokumenty, o których mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego”.
- 208 Wnoszący odwołanie twierdzą również, że w pkt 443–447 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł, iż fakt, że CCCME działała jako podmiot reprezentujący chiński przemysł odlewniczy w całości, nie wystarczał do wykazania, że działała ona na rzecz swoich członków i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie w toku odnośnego postępowania antydumpingowego i co za tym idzie, nie mogła powołać się na naruszenie praw procesowych tych członków i wnoszących odwołanie. Sąd zastosował błędne kryterium prawne i dokonał błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych. Dokonując oceny możliwości reprezentowania przez CCCME jej członków i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie, Sąd pominął dowody, wypaczył treść uwag CCCME z dnia 15 września 2017 r. w przedmiocie rozporządzenia tymczasowego oraz pominął fakt, że możliwość reprezentowania chińskich producentów eksportujących przez CCCME była dla Komisji jasna.
- 209 Komisja i interwenienci kwestionują argumentację wnoszących odwołanie.

2) Ocena Trybunału

- 210 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą zasadniczo, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż mimo tego że członkowie CCCME i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie zostali albo objęci próbą, albo wymienieni jako podmioty współpracujące w celu ustalenia tej próby w ramach dochodzenia antydumpingowego, nie mogli powołać się na naruszenie ich praw do przekazania im informacji przydatnych do ustalenia dumpingu i szkody w ramach tego dochodzenia.
- 211 W tym względzie należy przypomnieć, że poszanowanie prawa do obrony stanowi podstawową zasadę prawa Unii (wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., *Jumbocarry Trading*, C-39/20, EU:C:2021:435, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał orzekł w rezultacie, że przestrzeganie tych praw ma zasadnicze znaczenie w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe i zgodnie z nimi zainteresowane przedsiębiorstwa muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia w trakcie postępowania administracyjnego swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie istnienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., *Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP*, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 76, 77 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 212 Otóż motyw 12 rozporządzenia podstawowego stanowi, że zainteresowane strony powinny mieć możliwość udostępnienia wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwość obrony własnych interesów. Ponadto art. 6 ust. 5 i 7 i art. 20 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia wyrażają prawo do obrony tych stron. Ten pierwszy przepis przewiduje na rzecz tych stron, do których zaliczają się w szczególności importerzy i eksporterzy produktu będącego przedmiotem dochodzenia, możliwość bycia wysłuchanym i zapoznania się ze wszystkimi informacjami udostępnionymi przez strony, których dotyczy dochodzenie, z wyjątkiem dokumentów wewnętrznych sporządzonych przez organy Unii lub państwa członkowskie, pod warunkiem że informacje te są istotne z punktu widzenia ochrony ich interesów, nie są poufne i są wykorzystywane w dochodzeniu. Ten drugi przepis umożliwia rzeczonym stronom uzyskanie szczegółowych informacji dotyczących zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których, po pierwsze, zostały nałożone środki tymczasowe, lub po drugie, ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych.
- 213 Przepisy te jednak, w celu zagwarantowania dobrej administracji postępowania antydumpingowego, uzależniają wykonywanie tych praw od pewnych zasad. Na mocy zatem art. 6 ust. 5 i 7 rozporządzenia podstawowego zainteresowane strony są zobowiązane, po pierwsze, zgłosić się, a po drugie, złożyć pisemny wniosek w celu zapoznania się z odnośnymi informacjami lub w celu bycia wysłuchanym. Co się tyczy pierwszej z tych zasad, art. 5 ust. 10 tego rozporządzenia stanowi, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania określony zostaje termin, w którym zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te stanowiska i informacje mają zostać uwzględnione w toku dochodzenia. Ten ostatni przepis przewiduje również, że zawiadomienie to określa terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie przez Komisję posiedzenia wyjaśniającego, zgodnie z art. 6 ust. 5 tego rozporządzenia. Na mocy art. 20 ust. 1 i 3 tego samego rozporządzenia o informacje dotyczące nałożenia środków tymczasowych należy się zwrócić w formie pisemnej niezwłocznie po

wprowadzeniu tych środków tymczasowych, a o informacje dotyczące środków ostatecznych – również w formie pisemnej – nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu cła tymczasowego.

- 214 Rozporządzenie podstawowe przyznaje zatem określonym zainteresowanym stronom prawa i gwarancje proceduralne, których wykonanie zależy jednak od czynnego udziału tych stron w samym postępowaniu, który to udział powinien przyjąć przynajmniej formę złożenia pisemnego wniosku w określonym terminie (wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., *Donex Shipping and Forwarding*, C-104/19, EU:C:2020:539, pkt 70).
- 215 Ponadto art. 17 tego rozporządzenia stanowi, że w przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki. Do celów oceny zasadności dokonania kontroli wrywkowej i ustalenia składu próby konieczne jest, aby zainteresowane strony przedstawiły Komisji konieczne w tym względzie informacje. Jeżeli zatem Komisja zamierza oprzeć się w swym dochodzeniu na próbie eksporterów lub importerów, może w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania zwrócić się do zainteresowanych eksporterów lub importerów o zgłoszenie się oraz o przekazanie jej przez nich informacji w celu ustalenia reprezentatywnej ich próby.
- 216 Fakt, że zainteresowane strony zgłoszą się i przekażą odpowiednie informacje w celu ustalenia reprezentatywnej próby tych stron lub nawet zostaną objęte tą próbą stanowi formę udziału w postępowaniu antydumpingowym. Jednak udział ten nie wiąże się z przyznaniem tym stronom gwarancji proceduralnych wymienionych w art. 6 ust. 5 i 7 oraz w art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego. W rzeczywistości, jak stwierdzono w pkt 213 i 214 niniejszego wyroku, przyznanie tych gwarancji jest uzależnione od pewnych zasad, co oznacza szczególny udział przez te strony w tym postępowaniu, w postaci wyrażenia zainteresowania i złożenia wniosków w formie pisemnej. Tymczasem udział w kontroli wrywkowej w rozumieniu art. 17 tego rozporządzenia nie stanowi takiego szczególnego udziału.
- 217 W rezultacie nawet jeżeli członkowie CCCME oraz dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie brali udział w kontroli wrywkowej przeprowadzonej w toku odnośnego postępowania antydumpingowego, Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 435–438 zaskarżonego wyroku, że owi członkowie i wnoszący odwołanie nie mogli powołać się na naruszenie ich gwarancji proceduralnych z uwagi na to, że Komisja nie przekazała im informacji niezbędnych do obrony ich interesów. Sąd słusznie bowiem zauważył, że owi członkowie i wnoszący odwołanie nie złożyli wniosków o przekazanie im tych informacji w toku tego postępowania.
- 218 Pomocniczo wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, uznając, że członkowie CCCME oraz dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie nie brali udziału w dochodzeniu w sposób pozwalający im na powołanie się na naruszenia ich praw procesowych. W tym względzie wskazują oni na fakt, że w swej odpowiedzi na skargę przed Sądem Komisja stwierdziła, że owi członkowie i wnoszący odwołanie otrzymali „dokumenty, o których mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego”.
- 219 W tym kontekście należy przypomnieć, że w sytuacji gdy strona wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły

Sąd do takiego przeinaczenia. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, w związku z czym nie powinno być potrzeby przeprowadzania ponownej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 220 Twierdzenie zawarte w odpowiedzi na skargę złożoną przez Komisję przed Sądem, zgodnie z którym członkowie CCCME i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie „otrzymali dokumenty, o których mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego”, jakkolwiek dotyczy art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia, nie może wykazać, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne co do udziału tych członków i wnoszących odwołanie w postępowaniu antydumpingowym, powodując przyznanie im gwarancji proceduralnych, o których mowa w art. 6 ust. 7 i art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia. Twierdzenie to nie wystarcza bowiem do wykazania, że owi członkowie i wnoszący odwołanie zgłosili się i złożyli wnioski na piśmie o ujawnienie informacji wymaganych w celu umożliwienia im wykonywania praw procesowych zgodnie z tymi przepisami.
- 221 W rezultacie mimo udziału członków CCCME i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie w kontroli wrywkowej przeprowadzonej w toku postępowania antydumpingowego Sąd nie naruszył prawa ani nie przeinaczył okoliczności faktycznych, orzekając w pkt 435–438 zaskarżonego wyroku, że zarzuty szczegółowe tych członków i wnoszących odwołanie oparte na braku przekazania im informacji niezbędnych do obrony ich interesów były niedopuszczalne z uwagi na to, że nie złożyli oni wniosków w formie pisemnej o przekazanie im tych informacji w toku tego postępowania.
- 222 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie kwestionują niedopuszczalność naruszenia prawa do obrony, na które powołała się CCCME w imieniu swoich członków i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie. Twierdzą oni, że Sąd zastosował błędne kryterium prawne, uznając, że CCCME nie mogła wykonywać praw procesowych swych członków oraz dziewięciu pozostałych wnoszących odwołania w toku postępowania głównego. Ponadto Sąd błędnie uznał CCCME za podmiot reprezentujący cały chiński przemysł odlewniczy, a nie chińskich producentów eksportujących indywidualnie.
- 223 W świetle tych zarzutów szczegółowych należy zauważyć, że prawa procesowe są własnymi prawami osoby, której zostały przyznane. Trybunał orzekł w tej kwestii, że prawo do obrony ma charakter podmiotowy, w związku z czym to same zainteresowane strony muszą mieć możliwość skutecznego wykonywania tego prawa – niezależnie od charakteru postępowania, którego są przedmiotem (wyrok z dnia 9 września 2021 r., Adler Real Estate i in., C-546/18, EU:C:2021:711, pkt 59), a spółka, która nie brała udziału w dochodzeniu w sprawie dumpingu i nie jest powiązana z żadnym z producentów eksportujących z państwa, którego dotyczy to dochodzenie, nie może rościć sobie prawa do obrony w toku postępowania, w którym nie brała udziału (wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 224 Należy stwierdzić, że o ile orzecznictwo przypomniane w poprzednim punkcie nie dotyczy kwestii, czy stowarzyszenie ma możliwość wykonywania praw procesowych określonych przedsiębiorstw, w tym swoich członków w toku postępowania administracyjnego, o tyle nie sprzeciwia się ono takiej możliwości. Jednakże możliwość ta nie może prowadzić do obejścia przesłanek, które na mocy tego orzecznictwa odnośnie przedsiębiorstwa musiały spełnić, w sytuacji gdy chciały same wykonywać swoje prawa procesowe.

- 225 W związku z tym Sąd nie zastosował błędnego kryterium prawnego, gdy orzekł w pkt 443 i 444 zaskarżonego wyroku, że możliwość wykonywania przez stowarzyszenie praw procesowych niektórych z jego członków w toku postępowania antydumpingowego jest uzależniona od spełnienia warunku, by w toku dochodzenia stowarzyszenie to wykazało zamiar działania w charakterze przedstawiciela niektórych swoich członków, co zakłada, że zostaliby oni wówczas zidentyfikowani, i by było ono w stanie wykazać, że otrzymało od nich pełnomocnictwo umożliwiające mu wykonywanie tych praw procesowych w ich imieniu.
- 226 Ponadto co się tyczy uznania przez Sąd CCCME za „podmiot reprezentujący cały chiński przemysł [odlewniczy]” należy zauważyć, że jak wynika z pkt 446 zaskarżonego wyroku, w uwagach złożonych w dniu 15 września 2017 r. w przedmiocie rozporządzenia tymczasowego CCCME stwierdziła, co do charakteru jej udziału w dochodzeniu antydumpingowym, że „interes CCCME odpowiada interesowi chińskiego przemysłu odlewniczego jako całości. Interes ten może, jak często będzie to mieć miejsce, zbiegać się z interesami poszczególnych chińskich producentów eksportujących produkt objęty postępowaniem, lecz jest on odrębny i wykracza poza rzeczony indywidualne interesy [...]. Udział CCCME w niniejszym dochodzeniu ma na celu ochronę zbiorowego interesu członków i chińskiego przemysłu odlewniczego (eksportującego), a nie indywidualnych interesów jej członków. Rzeczonych interesów indywidualnych bronić będą samodzielnie poszczególni producenci chińscy (eksportujący), przy czym niektórzy z nich uczestniczą indywidualnie w niniejszym postępowaniu”.
- 227 CCCME wyraźnie zatem wskazała w toku postępowania, że brała w nim udział w imieniu wspólnego interesu chińskiego przemysłu odlewniczego eksportującego, a nie w imieniu indywidualnych interesów jej członków lub innych przedsiębiorstw, jak jest to wymagane, aby mogła ona wykonywać prawa procesowe tych ostatnich.
- 228 Różne argumenty podniesione przez wnoszących odwołanie, zgodnie z którymi, po pierwsze, twierdzenia CCCME zostały wypaczone, po drugie, CCCME jest reprezentatywnym stowarzyszeniem chińskich producentów eksportujących, a po trzecie CCCME wykazała, że w toku odnośnego postępowania antydumpingowego zapewniła wspólną obronę chińskiego przemysłu odlewniczego, co zostało przyznane przez Komisję, nie podważają oceny zawartej w poprzednim punkcie.
- 229 Przede wszystkim bowiem zawarta w pkt 25 spornego rozporządzenia ocena Komisji, zgodnie z którą CCCME reprezentuje między innymi chiński przemysł odlewniczy, nie wskazuje na to, że Sąd przeinaczył wskazówki przekazane przez CCCME w uwagach z dnia 15 września 2017 r. w przedmiocie rozporządzenia tymczasowego co się tyczy jej udziału w odnośnym postępowaniu antydumpingowym. Następnie pozostałe argumenty podniesione przez wnoszących odwołanie nie pozwalają na wykazanie, że CCCME wzięła udział w tym postępowaniu w celu reprezentowania indywidualnych interesów zainteresowanych przedsiębiorstw. Wreszcie pełnomocnictwo załączone do dokumentu z dnia 12 grudnia 2016 r. w sprawie udostępnienia sprawozdania ze spotkania w ramach wczesnego ostrzeżenia w przedmiocie dochodzenia antydumpingowego Unii dotyczącego przywozu zamknięć włączów, na które powołują się wnoszący odwołanie, nie wykazuje, że CCCME mogła wykonywać prawa procesowe tych przedsiębiorstw, gdyż nie stanowi ono, iż umożliwia jej reprezentowanie przedsiębiorstw indywidualnie w toku rzeczonego postępowania, oraz z racji tego, że chodzi wyłącznie o projekt pełnomocnictwa.

- 230 W świetle powyższego Sąd ani nie zastosował błędnego kryterium prawnego, ani nie popełnił błędu w kwalifikacji, uznając, że CCCME nie mogła powołać się na naruszenie praw procesowych swoich członków i dziewięciu pozostałych wnoszących odwołanie.
- 231 Ze wszystkich powyższych względów część pierwszą zarzutu piątego należy oddalić.
- 232 W rezultacie należy oddalić ten zarzut i co za tym idzie – odwołanie w całości.

W przedmiocie kosztów

- 233 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 234 W niniejszej sprawie ponieważ Komisja i interwenienci wnieśli o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, a wnoszący odwołanie przegrali sprawę, należy obciążyć ich kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory i Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, EJ Picardie, Fondatel Lecomte, Fonderies Dechaumont, Fundiciones de Ódena SA, Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Saint Gobain Construction Products UK Ltd, Saint Gobain PAM Canalisation i Ulefos Oy.

Podpisy